KUŞLARIN ÇAĞRISI

İÇİNDEKİLER

SÜLEYMAN KUŞ DİLİ BİLİR DEDİLER

BEŞER AĞACI

BİR İSPİNOZ OLDU BİN İSPİNOZ

BU BAHÇE BAŞKA BAHÇE

BEŞ ODALI BİR TEKNE

ODALARDA NELER SAKLI

TEVHİD KÜTÜPHANESİ Mİ?

NEREYE GİTTİ EBABİLLER?

SUYU NEREDEN BULACAĞIZ?

BU İNSANLAR NEREYE YÜRÜYOR?

EVE DÖNÜŞ ZAMANI

İNANIYORUM

5

23

45

63

87

113

129

153

169

191

211

227

Kuşların Çağrısı

Yazar: Şeyma Betül Doğan

Editör: Ayşenur Gönen

Çizer: M. Ahmet Demir

İç ve Kapak Tasarım: Şefika Nur Tarım

Eleştirel ve Edebi Okuma Ekibi: Bünyamin Gürbüz
Kerime İstek, Alper Ay, Tuğba Şimşek

Pedagojik Okuma: Şeyma Çalışkan, Büşra Taş
Rumeysa Nur Şeker, Hülya Altundaş, Ümmü Şifa Özen

Hukuki Okuma Ekibi: Fatih Arslan

Etkinlikler: Müfide Uzun, Derya Buturak, Asude Milaslı,
Betül Akarsu, Ayşe Demir, Süeda Güzeller

I. Baskı: İstanbul, Ağustos 2025

Basım Yeri: KLAS OFSET ve TASARIM SAN. TİC. LTD. ŞTİ.

ISBN: 978-625-6970-78-6

Sertifika No: 47199

server yayınları

SERVER İLETİŞİM DANIŞMANLIK TANITIM GAZETECİLİK VE YAYINCILIK SAN. TİC. A.Ş.
Kısıklı Mh. Alemdağ Cd. No: 75/4 Üsküdar/İstanbul
Tel: 0(216) 327 76 30

www.serveryayinlari.com

Bu kitaptaki dini terimlerin yazılışında Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı "Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Kavramları Yazım Kılavuzu" kullanılmıştır.

Bu eserin 5846 sayılı FSEK kapsamında yer alan tüm basım ve yayın hakları Server İletişim AŞ'ye aittir.

/serveryayinlari /server.yayinlari

SÜLEYMAN KUŞ DİLİ BİLİR DEDİLER

Tık tık tık...

– Ahh anneee! Biraz daha uyusam ne olur?

Tık tık tık...

– Lütfen! Beş dakika sonra kalkayım namaza. Azıcık daha uyuyayım.

Tık tık tık...

Süleyman gözünü güç bela açtı ama annesi kapıda değildi. Tıklama sesi de kapıdan gelmiyordu. Ev ahalisi henüz namaza kalkmamıştı bile. Sesin nereden geldiğini düşünürken gözü pencereye ilişti. Cama vuran oydu: Bir ispinoz. Siyah, mavi, kahverengi, beyaz rengarenk tüyleriyle bu eşsiz güzelliği nerede olsa tanırdı. Süleyman yatağından kalktı. Usulca pencereye yaklaştı ve camı açtı. Açmasıyla ispinozun odasına girmesi bir oldu. İspinoz,

- Selamünaleyküm. Süleyman kuş dili bilir dediler. Doğru mu bu?

Süleyman şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Nasıl yani? Bir ispinoz pencerenin pervazına konmuş, camı tıklatmış ve ona selam mı vermişti?

– Aaa aaaleykümselam. Ama sen...

Na-nasıl... Konuşuyorsun?

İspinoz kendi etrafında bir tur döndü. Kanatlarını çırparak ağıt yakar gibi telaşla,

– Vay başıma gelen! Vay benim halime! Eyvahlar olsun! Sevgili ağacımız! Zavallı ağacımız! Bizim ihtiyar yuvamız! Bunu da mı görecektik!

İspinoz kanatlarının altını gagasıyla didikledi. Tüylerini şöyle bir kabarttı ve uçup gitmeden önce gözlerini Süleyman'a dikip yine dile geldi.

– Ağacımız tehlikede Süleyman. Yardımınız lazım. Kuru dallara gözünü dik! Bizi bul Süleyman! Çok yazık olacak yoksa ağacımıza!

Süleyman gözlerini ovuşturarak tekrar pencereye baktı. Bu defa gördüğü şey sabah şarkısını şakıyan sıradan bir serçeydi.

– Hayal mi gördüm? Ne ağacı? Ne tehlikesi? diye düşünürken yine o sesi duydu.

-Tık tık tık...

Bu defa annesiydi. Onu namaza kaldırmak için kapıyı tıklatıyordu.

Yataktan fırladığı gibi abdestini aldı, namazını kıldı. Zihninde aynı sorular tekrarlanıp duruyordu. "Hayal mi gördüm? Ne ağacı? Ne tehlikesi? Mutfaktan tabak çatal sesleri geliyordu. Anlaşılan annesi kahvaltı hazırlıyordu. Odasına girdi. Pencereye baktı. Rüyasını düşünmeye başladı. Annesinin çağırmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Kahvaltısını alelacele yaptıktan sonra doğruca Abdullahlara gitti.

Süleyman, Abdullah ve İbrahim... Herkes onlara Aşiyan Biraderler derdi. Sultan Teyze vermişti bu ismi.

– Kuş yuvasındaki kanatsız yavrular gibisiniz. Her daim bir arada, derdi.

Aşiyan kelimesinin kuş yuvası anlamına geldiğini de böylece öğrenmişlerdi. Süleyman, Abdullahların penceresinin altından seslendi.

– Abdullah, gel aşağı. Konuşacaklarımız var!

Bitişik evde oturan İbrahim de Süleyman`ı duydu ve seslendi.

– Olay nedir? Bensiz başlamayın sakın! İbrahim koşarak merdivenleri indi ve Süleyman`ın yanı başında bitiverdi. Kolunu çekiştirerek,

– **Anlat çabuk. N'oldu?**

Bir haber var sende, belli! diye sordu.

– Bekle! dedi Süleyman. Abdullah da gelsin anlatacağım.

Abdullah yanlarına geldiğinde sağa sola yalpalıyordu. Yataktan fırlayıp

gelmişti ve aceleden gözlüğünü takmayı unutmuştu. Gözlerini kısarak konuştu.

– Anlat çabuk!

Süleyman rüyasını bir nefeste anlattı. Abdullah hâlâ uykuluydu. Gözlerini ovuşturarak,

– Kuru ağaç bulmaktan kolay ne var. İlkbahar ya şimdi, bütün ağaçlar yem-yeşil.

Aralarından kuru olanı seçmek zor olmayacak. **Soru şu: Bu ağacı nerede araya...**

Abdullah sözünü daha bitirmemişti ki Süleyman **"SUSUNN!"** diye işaret etti.

Kulak kesilmiş duyduğu sesin tekrarını bekliyordu. Evet oydu! İspinozun şarkısı! Diğer kuşlardan farklı bir ötüşü vardı.

Çocuklar sesi takip ettiler ve kendilerini Sultan Teyze`nin bahçe kapısında buldular. Bahçenin ortasında kurumuş bir ağaç görünce hep bir ağızdan,

– Kuru dallar! diye sevinçle bağırdılar.

Abdullah,

– Aaaa... Biz bu ağacı daha önce nasıl oldu da fark etmedik! diye söylendi.

Sultan Teyze çöp çıkarmak için kapıya çıkınca çocukları görüp şaşırdı.

– Hayrola çocuklar? Hangi rüzgâr attı sizi sabah sabah? E gelin bakalım içeri! Kurabiyeleri fırından çıkarmak üzereydim.

Çocuklar Sultan Teyze`nin kurabiyelerine bayılırdı ama bu defa akılları başka yerdeydi. Süleyman öne atılıp,

– Sultan Teyze bahçendeki kuru ağaca bakabilir miyiz? diye sordu.

Sultan Teyze gülümseyerek,

– Demek zamanı geldi. Beşer Ağacı sizi seçti. Şaşırmadım doğrusu, dedi.

Aşiyan Biraderler hep bir ağızdan sordu:

– Beşer Ağacı mı? Bizi mi seçti?

İbrahim ardı ardına sorulara devam etti.

– Neyin zamanı? Beşer Ağacı da ne demek? Neden şaşırmadın Sultan Teyze?

Sultan Teyze çocukları önüne katıp ağacın altına götürdü.

– Şimdi başınızı kaldırıp bakın bakalım.

Çocuklar gözlerini ağaca çevirince gördüklerine inanamadılar. Ağaç buradan bambaşka görünüyordu. Gözlerini

her kırptıklarında bambaşka şeyler gördüler. Başta ağaç yemyeşildi. Bir defa daha gözlerini kırpıp açınca kupkuru dallar gördüler. Altı tane kurumuş dalı vardı ve tek bir dalda tek bir yeşil kocaman yaprak sallanıyordu. İspinoz da o dala konmuş onlara bakıyordu. Sonra ağaç birden gözden kayboluverdi.

Çocuklar kendilerini bomboş bahçenin ortasında dikilirken buldular. Şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemediler. Sağlarına sollarına bakındılar. Hepsi elleriyle gözlerini ovuşturup bir daha baktı ama ağaç yoktu. Sultan Teyze onları içeri davet etti.

– Kurabiyeler yanmadan gelin bakalım.

Şaşkın şaşkın bakınarak içeri girdiler. Masaya oturdular. Sultan Teyze birer bardak sıcak sütle kurabiye ikram etmişti. Bir ellerinde süt, bir ellerinde kurabiye

öylece birbirlerine bakıyorlardı. Az önce gördüklerinin etkisindeydiler. Sultan Teyze açıkladı:

– Çocuklar, Beşer Ağacı size kendini gösterdi. Bu demek oluyor ki bu görev için sizi seçti.

Süleyman şaşkınlıkla sıcak sütten kocaman bir yudum aldı ve dilini yaktı.

– Öhüüü... Ne görevi Sultan Teyze? Beşer Ağacı nasıl bir ağaç ki?

– Beşer Ağacı'nı hayata döndürme görevi. Durun anlatayım.

Çocuklar kurabiyeleri bir kenara bırakıp merakla Sultan Teyze'ye kulak verdiler.

– Beşer Ağacı yüzyıllara kök salmış bir ağaçtır. Yaşı bu dünyanın yaratılışı kadar vardır. Bu ağaç asırlardır yemyeşildi. İnsanların imandan uzaklaşmaları ve sorumluluklarını yerine getirmemeleri sebebiyle kurudu, görünmez oldu.

Kuşlar da yuvasız kaldı.

– Hangi kuşlar? diye sordu Abdullah.

– Beşer Ağacı'nın altı büyük dalı vardır. Her dalda bir kuş türünden binlerce, milyonlarca kuş yaşar.

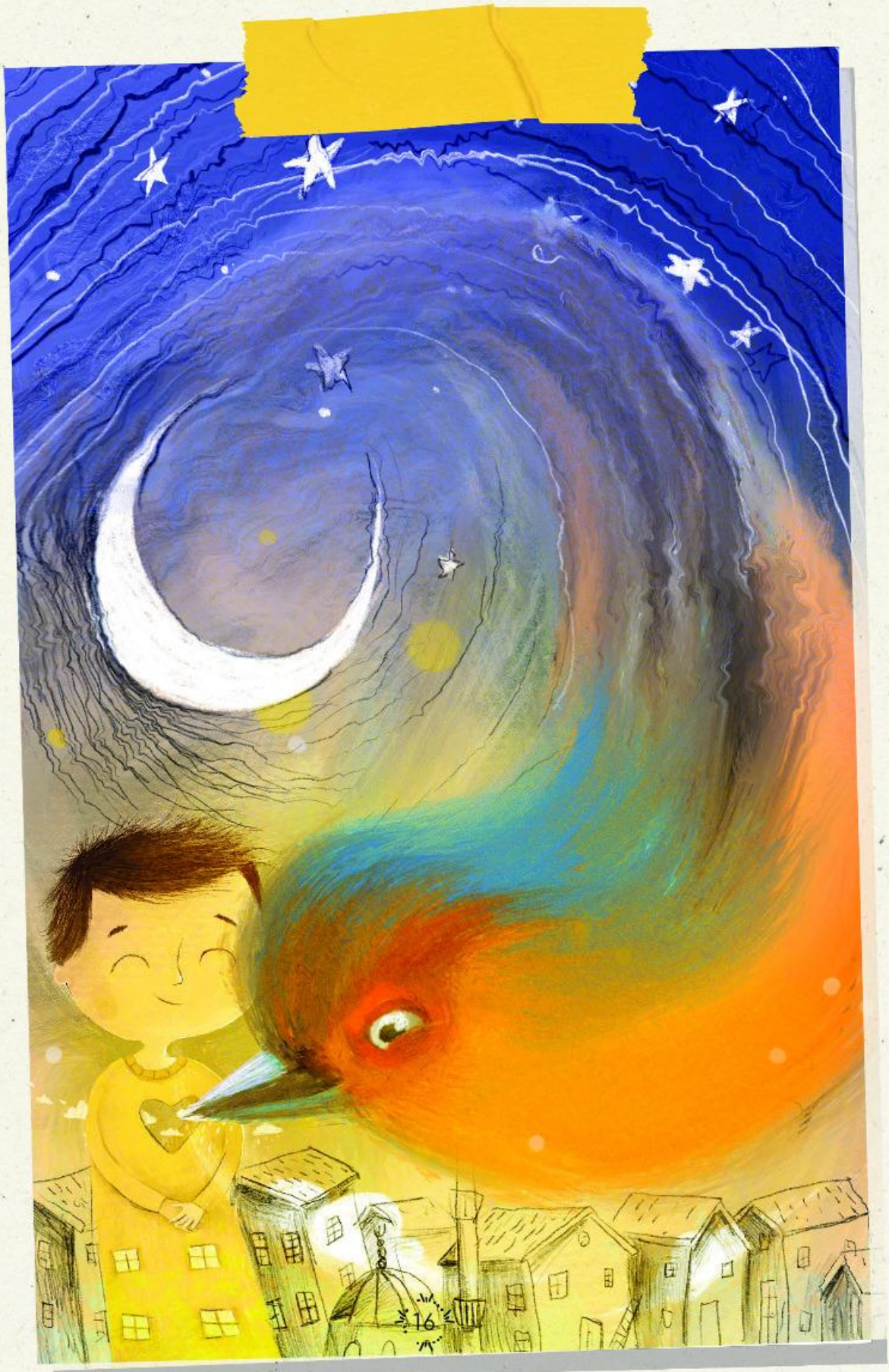
Süleyman'ın aklı hâlâ "Sizi seçti!" sözündeydi.

– Neden bizi seçti? Ne amaçla seçildik? diye sordu.

– Bilmiyorum. Seçilmenizin mutlaka bir sebebi olmalı. Göreviniz ağacın hayata dönmesini, dallarının yeniden yaprak çıkarıp yeşillenmesini sağlamak. Bunun için de ağacın ihtiyacı olan ilgiyi göstermemiz gerekir.

– İhtiyacı olan ilgi derken? diye sordu Abdullah.

– Ağacın tek ihtiyacı sizlerin gerekli bazı temel bilgilere sahip olmanızdır. Bu bilgileri hayatlarınız boyunca uygulamanızdır.

– Ya **ispinoz?** Ya öteki kuşlar?

– Kuşlar bu göreviniz boyunca size eşlik edip yardımcı olacak.

Çocuklar birbirlerine baktı. Süleyman'ın gözünde izlediği macera filmleri canlanmaya başlamıştı. Hayalinde; kuşlardan oluşan dev bir halının üstünde uçuyor, bulutların üzerinde oradan oraya zıplıyor, dev ejderhalarla savaşıyordu. Dalıp gitti. Bunu fark eden Sultan Teyze dikkatini çekmek için yanağına yavaşça dokundu.

– Şimdi beni iyi dinle Süleyman. Siz de öyle çocuklar. Bu ağacın altı dalı, altı iman esasını temsil eder. Bu dalların yeşermesi için iman esaslarına dair bazı bilgileri öğrenmeniz ve hayatınız boyunca uygulamanız gerekir.

İbrahim heyecanla araya girdi.

– Ben iman esaslarını biliyorum zaten. **Allah'a, peygamberlere, meleklere, kitaplara, ahiret gününe, kaza ve kadere iman.** Doğru saydım mı?

– Aferin, doğru saydın fakat ağacın yeşillenmesi için daha fazlasını bilmeniz gerekir. Her bir dalda bulunan esaslarla ilgili bir yolculuğa çıkacağız. Kuş dostlarımız da bize rehberlik edecek. Sizi yarın **kuşluk vakti** Beşer Ağacı'nın altında bekleyeceğim.

İbrahim,

– Beşer Ağacı bize tekrar görünecek mi?

– Tabii ki. Görev sizi bekler! Yarın geç kalmayın olur mu?

KUŞLUK VAKTİ

Kuşluk, bir zaman dilimidir. Güneşin doğuşundan 45 dakika sonrasında başlar ve öğle vaktinden 10 dakika önce sona erer. Bu vakitte kılınan özel bir namaz vardır: Duha Namazı.

Aşiyan Biraderler heyecanla "Tamam." dedi.

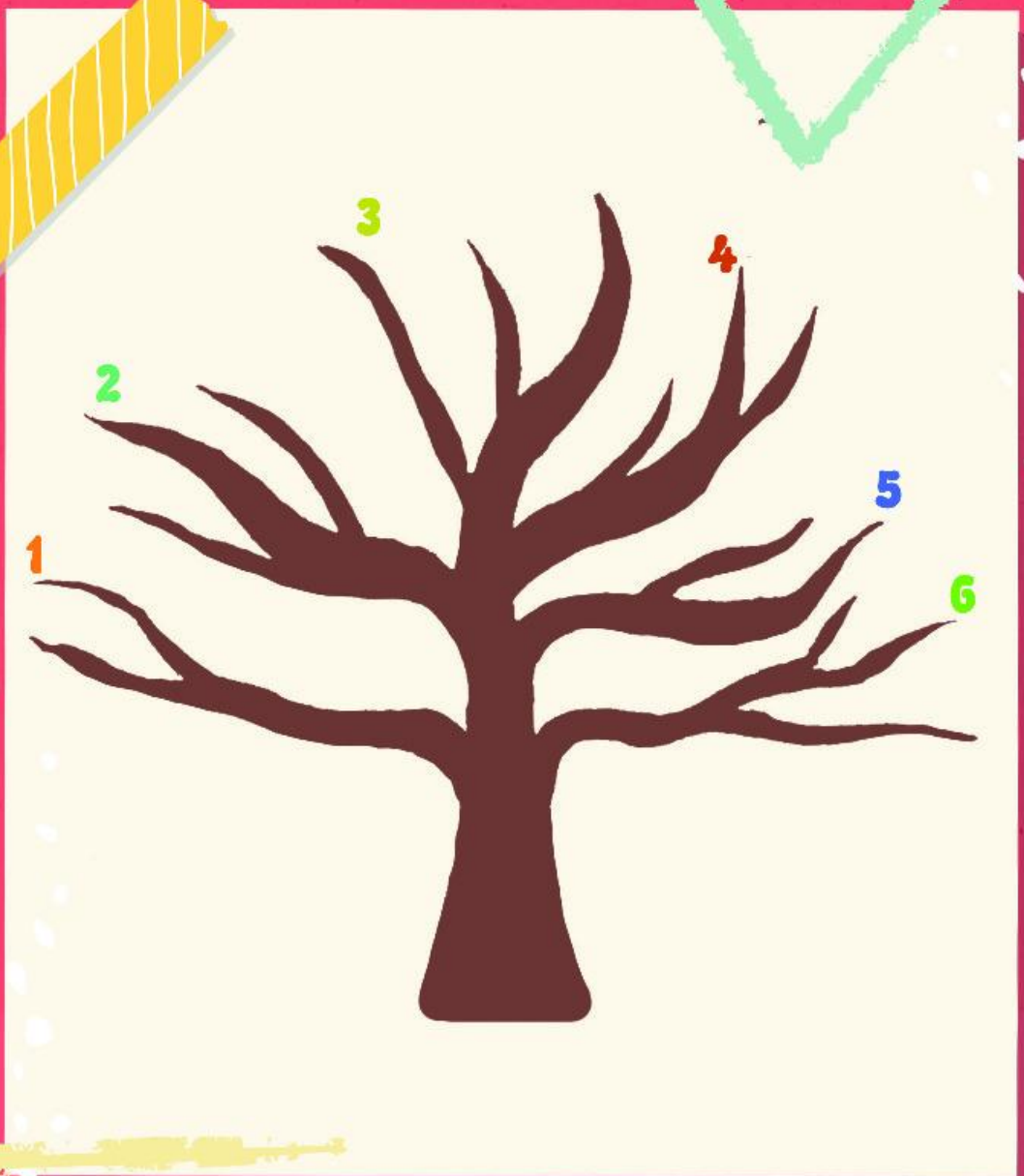
Sultan Teyze çocukları uğurlarken tembihledi.

– Çocuklar bu görevde soru sormak çok önemli. Unutmayın kâinatta her sorunun mutlaka bir cevabı vardır. Önemli olan cevabı doğru yerde aramak. Biz de sizinle birlikte doğru kaynaklarda bir yolculuğa çıkacağız. Gelirken yanınızda güzel sorular getirmeyi unutmayın, dedi.

Çocuklar "güzel sorular" denince hep bir ağızdan aynı ismi söyleyiverdiler.

"Asiyeee..."

HECELERİ BİRLEŞTİR, BEŞER AĞACI'NI CANLANDIR!

Yukarıda hecelere ayrılmış yapraklardan beşer ağacının her bir dalının yeşermesi için gerekli doğru kelimeleri bul ve aşağıya yaz. Doğru yazdığın her hece için beşer ağacına bir yaprak çiz ve ağacı canlandır.

Beşer Ağacı'nın 1. dalı

Beşer Ağacı'nın 2. dalı

Beşer Ağacı'nın 3. dalı

Beşer Ağacı'nın 4. dalı

Beşer Ağacı'nın 5. dalı

Beşer Ağacı'nın 6. dalı

2

Beşer Ağacı

Beşer Ağacı... Ağacı hayata döndürme görevi... Arkadaşlarıyla birlikte görev için seçilmeleri... Süleyman başına gelenlere inanamıyordu. Bu nasıl bir görevdi acaba? Süleyman'ın aklında cevap bekleyen bir sürü soru vardı. Her şeyden önce anne ve babasının ne diyeceğini bilmiyordu. Bahçe kapısını hızlıca açtı.

Asiye bahçedeydi. Salıncakta sallanıyordu. Abisinin koşar adım geldiğini görünce salıncaktan indi ve merakla bahçe kapısına koştu.

– Abi nereden geliyorsun?

– Annemle babam nerede Asiye?

– Neden arıyorsun onları?

İki kardeşin konuşmaları genelde soruya karşı soru şeklindeydi ama en çok Asiye sorardı.

Süleyman şöyle bir ön bahçeyi kolaçan edip "Annemle babamı bulmam lazım." dedi.

– Arka bahçedeler. Salatalık fideleri dikiyorlar. Beni de yardıma çağırdılar fidelere can suyu vermeye ama... mh, canım istemiyor şimdi.

Süleyman acele acele arka bahçeye yürüdü. Asiye de peşinden. Annesini ve babasını görünce hemen yaşadıklarını

anlatmaya başladı. Abisinin anlattıklarını Asiye büyük bir merakla ve can kulağıyla dinledi. Neler anlatıyordu böyle Süleyman. Heyecanlanmıştı. Annesi ve babası Süleyman'ı dikkatlice dinlediler. Babası bir kaşını kaldırdı. **"Hmmm.."** dedi. Kafasını kaşıdı.

– Böyle bir görevi üstlenmeniz ne güzel oğlum, diyerek elini Süleyman'ın omzuna attı.

Süleyman, babasının ne söyleyeceğini beklerken hiç nefes almamıştı. Birden derin bir **"Ohhh!"** çekti. Sonra annesine baktı. Annesi elindeki küçük bahçe küreğini yere bıraktı ve çocuklara dönerek,

– Mahallenin büyükleri Beşer Ağacı'nı iyi bilir. Çocukken gölgesinde az piknik yapmadık. Çok ilginç, uzun zamandır göremiyorduk. Nasıl olduysa hepimizin aklından da silinip gitmiş. Meğer görünmez olmuş haberimiz yok!

Süleyman annesinin izin vermeyeceğini düşünerek annesine yalvardı.

– O kadar kişi içerisinde bizim seçilmemizin bir anlamı olmalı anne. İzin vereceksin değil mi?

Annesi başta kaşlarını çattı. Ama sonra yüzü yumuşadı ve en tatlı sesiyle oğlunu yüreklendirdi.

– Size böyle bir görev düştü ha! Hadi bakalım! Bu görevi başarıyla tamamlayacağınıza inanıyorum. Hem Sultan Teyze yanınızda olduktan sonra bir şey olmaz inşallah.

Anne ve babası izin vermişlerdi. Süleyman sevincinden yerinde duramıyordu.

– Ama Asiye`nin de bizimle gelmesi gerekiyor. Onun sorularına ihtiyacımız var, dedi.

Asiye sevinçle olduğu yerde zıp zıp zıpladı. Abisinin boynuna atladı.

– Allaaaah... Yaşasın, tam sevdiğim gibi bir iş verildi bana sonunda. Bahçe işleri hiç benlik değil zaten.

– O halde yarın sabah namazından sonra uyumak yok. Erkenden işe koyulmamız gerek.

– Baş üstüne abiciğim. Hiç merak etme sen.

Aşiyan Biraderler sabahı zor etti. Abdullah zar zor uyumuştu. Ama yine de sabah namazına kendi kendine kalktı. Sultan Teyze'nin oraya gittiklerinde bahçe kapısını açık buldular. Sultan Teyze sanki yolculuğa çıkacak gibi giyinmiş Beşer Ağacı'nın altında bekliyordu. Çocuklar yanına gidip selam verdiler.

– Selamünaleyküm!

– Aleykümselam ve rahmetullah! Yolculuğa hazır mısınız bakalım?

İbrahim heyecanla atıldı:

– Hazırıız!

Asiye, Sultan Teyze'ye dönüp merakla sordu:

– Herkes hazır olduğuna göre, sırada ne var?

– Sırada yolculuk var. Ağaç bizi nereye götürürse yolculuk oraya! Şimdi herkes uzanıp kuru bir dalı tutsun.

Dallar çok yüksekteydi. Çocuklar birbirlerini soru dolu bakışlarla süzdüler. Süleyman sordu:

– Nasıl olacak ki o... Boyumuz yetişmez ki!

Sultan Teyze,

– Siz birer besmele çekip uzatın hele ellerinizi. Peygamberimiz (sas) **"Yüce Allah'ı anarak başlanmayan her anlamlı söz veya iş, bereketsizdir/sonuçsuzdur."**[1] der.

SAS

Sallallahü aleyhi ve sellem ifadesinin kısaltmasıdır. Peygamberimizi manevi şahsiyetini selamlamak için kullanılır.

[1] İbn Hanbel, II, 360.

Besmele her hayrın başıdır. Biz de çok güzel bir işe başlayacağız. Hadi bakalım. Bismillah! dedi ve dala uzandı.

İspinoz da dala tünemişti. Çocuklar teker teker besmele çekerek ellerini uzattılar.

- **Bismillâhirrahmânirrahîm!**
- Bismillâhirrahmânirrahîm!
- **Bismillâhirrahmânirrahîm!**

Bir anda ağacın dalları eğildi ve ağaçtan bembeyaz göz kamaştıran bir ışık yükseldi. Hiçbir şey göremiyorlardı. Işık dağıldığında kendilerini bir ormanda buldular. Çam, sedir ve ladin ağaçlarının bulunduğu bir yerdi burası. Dereden su sesleri geliyordu. Uzaklarda yayla evleri görünüyordu. Huzur veren bir havası vardı. Çocuklar merak içerisinde etrafı incelerlerken Sultan Teyze meraklarını giderdi.

– İspinoz bizim rehberimiz. **Amentü Ormanı'nda** bize yol gösterecek.

İspinozu takip ederek ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladılar. Dört bir yandan muhteşem güzellikte, farklı farklı kuş sesleri yankılanıyordu. Sultan Teyze kendinden geçmişçesine,

– Amentü Ormanı`na gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuş ki... Özlemişim, hem de çok... Ne kadar güzel değil mi?

Asiye dayanamadı.

– Amentü ne demek ki? Sen daha önce buraya geldin mi Sultan Teyze?

– Asiye sorulara başladı. Bu çok güzel. Belli ki görevinizi çabuk tamamlayacaksınız. Amentü, "İman ettim!" demek güzel kızım. Buraya daha önce geldim ama seneleeeer önceydi.

Çocuklar bir masalın içine düşmüş gibiydiler. İbrahim,

– Bu gizemli ormanda bizi ne bekliyor, çok merak ediyorum, dedi.
Abdullah adımlarını temkinli atıyordu.

-Bu ağaçlar, otlar, çiçekler...

Her şey canlanıp bizimle konuşuverecekmiş gibi hissediyorum, dedi.
İçlerinde en kıpır kıpır olan Asiye`ydi. Durmadan yer değiştiriyordu. Şimdi herkesten gerideydi. En öne, Sultan Teyze`nin yanına koştu.

– Bu ağaçlar... Yemyeşil orman. Peki tüm bunları buraya kim koymuş ki? İbrahim,

– Tabii ki Allah (cc), diye atıldı.

Sultan Teyze,

– Aferin İbrahim. Rabbimiz tüm bu güzellikleri yaratmış. Bizim onu bilmemiz ve tanımamız gerekir. Bilmek ve tanımak için de ona iman etmeliyiz. **Her şeyi yaratan yüce yaratıcıya inanmak, imanın ilk**

şartıdır. Rabbimiz bizlerden kendisiyle birlikte Peygamberimize (sas) indirdiği Kur'an-ı Kerim'e ve daha önce indirdiği kitaplara da iman etmemizi ister.[2]

Abdullah bilmiş bir edayla öne atıldı.

– Biz müminler Allah'a (cc), peygamberlerine, kitaplarına, meleklerine, ahiret gününe, kaza ve kadere iman ediyoruz, yani inanıyoruz.

Asiye abisini dürterek,

- ABİ, MÜMİN NE DEMEK? diye sordu alçak bir sesle.

Bilmediği için biraz mahcup görünüyordu. Sultan Teyze, Asiye'nin başını okşayıp,

– Asiye aklına takılan her şeyi bana sorabilirsin. Senin sorularını çok övdü abilerin, dedi göz kırparak.

Sözüne devam etti.

[2] Nisa Suresi, 136. Ayet

- Mümin iman eden kimse demektir.

– Peki iman etmek ne demek?

- İman ise Allah'a (cc) ve Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (sas) Allah (cc) tarafından haber verdiği şeylerin doğru olduğuna tereddütsüz, hiç şüphe duymadan inanmaktır.

– Yaşasıın o zaman bana mümin diyebilirsiniz, dedi Asiye yerinde sekerek. Sonra birden heyecanla, parmağını gökyüzüne kaldırarak bağırdı.

– Aaa bakın, bir ispinoz daha...

– Bu iyiye işaret, dedi Sultan Teyze ve Asiye`ye dönerek,

– Müjdene karşılık bir soru daha istiyorum senden Asiye, dedi.

Asiye muzipçe ceplerini karıştırıp,

– Heh.. Bir soru daha buldum, diye kıkırdadı.

– Birinin mümin olduğunu nereden anlarız Sultan Teyze?

– Oooo... Ceplerine doldurmuş soruları. Bak sen, diyerek güldü ve anlattı.

- Bir mümin en başta elinden ve dilinden herkesin güvende olduğu kimsedir. Kimseye zarar vermez. Haksız yere kavga etmez. Arkadaşlarına kötü söz söyleyip onları kırmaz. Yalan söylemez. Çok önemli bir engeli yoksa oyun oynamak için sözleştikleri yere gider. Çünkü mümin sözünde durur. [3]

– "Başka başka..." diye merakla zıpladı Asiye.

O sırada yanlışlıkla abisinin ayağına bastı. Süleyman,

[3] Müminun Suresi, 8. Ayet

– Ne yapıyorsun ya! Ezdin ayağımı! diye bağırdı.

- Mümin yumuşak huyludur Süleyman. Öfkesine yenilmez. Asiye yanlışlıkla bastı ayağına. Anlayışla karşılayıp sakince dikkatli olmasını söyleyebilirsin. Mümin aynı zamanda affedicidir. Merhametlidir.

Asiye biraz mahcup oldu ve özür diledi. Sultan Teyze,

– Aferin Asiye. **Mümin bir hata yaptığında özür dilemesini de bilmeli. Günah işlediğinde de Allah'tan (cc) af dilemeli.**

– Ormanın içerisinde yürümeye devam ediyorlardı. Bir taraflarında şırıl şırıl dere akıyor, diğer taraflarında ağaçlar kol kola duruyorlardı. Gökyüzü masmavi güzelliğiyle tepelerindeydi. Peşlerine düştükleri ispinozların sayısının git gide arttığını gördüler.

Soru sorma sırası İbrahim'deydi.

– Belki saçma olacak ama benim aklıma çok takılıyor; Allah'ı neden göremiyoruz?

– Merak etme. Bu sorular küçükken hepimizin aklına gelmiştir. Hatta bazı büyükler de bu soruların cevaplarını arıyor olabilir. Şu karşıdaki tepeyi görüyor musun?

– Evet.

– Ya arkasındakini?

– Evet ama çok zor.

– İşte bizim gözümüz ancak belirli bir yere kadar görebilir. Kulağımız belirli sesleri duyabilir. Peki biz hangi gezegende yaşıyoruz?

– Dünya'da.

– Şimdi bulunduğumuz bu ormandan bana Dünya'nın içinde bulunduğu Samanyolu Galaksisi'ni göster desem?

– Gösteremem çok büyük.

– Büyükten de öte! Biz insanların görme yetisiyle, beş duyusuyla algılanamayacak kadar engin. Bütün bu evreni, gezegenleri, galaksileri yaratan Allah`ı (cc) da bize has algı ölçüleriyle tanımlayamayız. Onun büyüklüğü bildiğimiz başka şeylere benzetilerek anlaşılamaz. Bu nedenle göremeyiz İbrahim. O en büyüktür.

Allahüekber...

– Allahüekber ne demeeek? dedi İbrahim.

– **Allah (cc) en büyüktür** demek.

– Haaa...

Sultan Teyze Süleyman`a dönerek:

– Süleyman çok sessizsin. Bak bakalım ceplerine. Belki birkaç soru bulursun sen de kardeşin gibi.

Süleyman`ın da aklına takılan bir soru vardı. Sırasının gelmesini bekliyordu.

– Evrenin içindekileri ve bizi Allah (cc) yarattıysa **Allah'ı (cc)** kim yarattı?

– Süleyman baban makinistti değil mi?

– Evet Sultan Teyze.

– Trenin en arka vagonunu bir öndeki çeker. Onu da bir öndeki çeker. Sonunda hepsini lokomotif çeker doğru mu?

– Evet.

– Lokomotifi ne çeker?

–Lokomotif hepsini çeker ama onu kimse çekmez.

– İşte **Allah (cc)** tüm kâinatı, ayı, yıldızları, güneşi, yağmuru, karı, hayvanları, bu güzel ormanları yaratandır. **Onun yaratılışı ise kendindendir. Yani onu kimse yaratmadı. Allah (cc) hep vardı. Bizim hayat bulmamız için doğmamız gerekir.**

Fakat Allah (cc) doğmamıştır. Yani başlangıcı yoktur. Başlangıcı olmayan bir varlığın yaratılmış olması mümkün değildir.

– Peki Allah (cc) ölür mü?

diye iç çekerek sordu Asiye.

Sultan Teyze Asiye`nin yanağından bir makas aldı ve

– Elbette ölmez güzel kızım. Allah (cc) yaratılmadığı gibi sonu da yoktur. Ölüm bizim gibi yaratılan varlıklar için vardır.

Abdullah daha fazla duramadı ve hemen atıldı,

– Peki Sultan Teyze **Allah (cc)** nasıldır? Bizim gibi eli ayağı var mı?

– Rabbimiz dünyada yaratılmış hiçbir varlığa benzemez. Çok çok küçükken

Allah`ı (cc) bulutların üstünden bize bakar gibi hayal ederdim. Ama bu çocukça bir düşünceydi. Gözlerimizin sınırlı yerleri görebilmesi gibi aklımız da sınırlı şeyleri kavrayabilir. Allah`ın (cc) gücü, kudreti sınırsızdır.

Asiye,

– Bense o dev gibi elektrik direkleri var ya onlar gibi diye düşünüyorum. Çünkü etrafta gördüğüm en yüksek ve büyük şeyler onlar.

Asiye`nin lafına gülüştüler. Sonra Sultan Teyze,

– Ben biraz yoruldum çocuklar. Şurada soluklanalım hadi! diyerek bir sedir ağacının altına çöktü.

Sırtını ağaca verdi, gözlerini kapattı. Çocuklar da çimlere uzandı. Hep yaptıkları gibi bulutları bir şeylere benzetme oyunu oynadılar. Bir süre sonra Sultan

Teyze gözlerini açtı ve çantasına uzandı.

– Hem yorulduk, hem acıktık. İyi ki almışım yanıma bunları, diyerek bir poşet dolusu kurabiye çıkardı çantasından.

– Kurabiye ödüllü bir soru geliyor, hazır mısınız?

Tereyağlı kurabiyelerin kokusu çantanın içinden bile duyuluyordu. Çocukların ağzı sulandı. Acıkmışlardı. Sultan Teyze sordu:

– Bilin bakalım, hangi sureyi okursak Kur`an-ı Kerim`in üçte birini okumuş oluruz?

Zıp zıp
Asansörümüzle keyifli bir maceraya çıkmak ister misin? Ya da bulutların üzerine...
O halde **QR kodu okut** ve yükselmeye başla, hediyelerini topla!

3

BİR İSPİNOZ OLDU BİN İSPİNOZ

Gökyüzünü bulutlar kaplamıştı. Hafifçe yağmur atıştırmaya başladı. Bir, iki, beş, on derken ispinozlar da gittikçe artıyordu. Bunun bir nedeni olmalıydı. Bir yandan bunu merak ediyorlar, diğer yandan sorunun cevabını düşünüyorlardı. Yeniden yola düştüler. İbrahim,

– Eee... Kurabiye ödüllü soru ne olacak? dedi.

– Cevabını bulacaksınız. Yürürken zihniniz daha iyi çalışır. Hadi düşünün bakalım.

Soru bilmedikleri yerden gelmişti. Düşündüler, taşındılar, biraz da başlarını kaşıdılar. Acaba hangisi olabilirdi? Sessizliği Abdullah bozdu:

- Fatiha suresi mi? Kur'an'ın ilk suresi diye okumuştum.

– Aferin. Kur`an`ın ilk suresini doğru hatırlıyorsun ama sorduğum o değil.

Çocuklar sırayla tahminde bulunmaya başladı.

İbrahim,

- Nas suresiiii. En son sureee. Özet gibi olduğu için mi sonda ki?

– Hah haa... Güzel mantık kurdun İbrahim ama o da değil.

Süleyman sesli düşünüyordu.

– Kur`an`ın üçte biriyse uzun surelerden olmalı. Ben hep kısa surelerin adını biliyorum. Acaba hangisi ki?

– Kur`an`da **en uzun sure Bakara suresi** fakat Kur`an`ın üçte biri kadar uzun değil. Diyeceğim o ki ayet ya da sayfa sayısına değil, anlama bakın. Anlamıyla Kur`an`da anlatılanların üçte birini kapsar.

Biraz yürüdükten sonra derenin yanında durakladılar. Buz gibi suyuyla yüzlerini bir güzel yıkadılar. Sultan Teyze çantasından çıkardığı kurabiyeyi birkaç parçaya böldü. Derenin kenarına koydu. Az sonra kurabiyenin yanına bir ispinoz kondu. Birkaç parçasını kaptı ve "Ehad" diyerek uçtu.

İbrahim gözlerini büyüterek Abdullah`ı dürttü.

– Benim duyduğumu sen de duydun mu? İspinoz konuştuuu.

Abdullah kekeleyerek

– Eee-vet, diyebildi.

Birden dereden de aynı sesi duydular. Süleyman ispinozun konuştuğunu rüyasında görmüştü ama dere nasıl olur da konuşurdu. Az sonra Asiye elindeki yaprağı gösterdi.

– Bu yaprak benim önüme düştü. Üzerinde bir şey yazıyor.

Sultan Teyze yazıyı okudu.

"EHAD"

Asiye sabırsız bir merakla,

– Nedir bu ehad? İspinozlar ve dereden de aynı ses gelmişti, diye sordu.

–**Bir ve tek demektir çocuklar. Allah (cc) bir ve tektir.** Kâinatta her canlı kendi dilince Allah'ı (cc) anar.

– Nasıl yani? Ben bu zamana kadar hiç duymadım, dedi Asiye başını kaşıyarak.

– Yaprağın kıpırdaması, yağmurun yağması hep yaratılanların Allah`ı (cc) andığına işarettir. Yaratılan her şey onun bir olduğunu söyler. Kimileri bu sesi duyar sizler gibi, kimileri ise... dedi Sultan Teyze ve iç geçirerek yürümeye başladı.

Çocuklar da arkasından takip ettiler. Bir müddet yürüdükten sonra Sultan Teyze bir anda durdu. Arkasına döndü. Bir kaşını kaldırarak sordu:

- Kelimeitevhid neydi deyiverin bakalım?

Süleyman,

– Bu çok kolay. **Lâ ilâhe illallah / MuhammedürraSulüllâh.**

– Aferin. Anlamını hiç düşündünüz mü?

Asiye,

– Ben biliyorum. Bizim evde duvarda tablo var.

- Allah'tan (cc) başka ilah (yaratıcı) yoktur. Hz. Muhammed (sas) O'nun kulu ve elçisidir.

Abdullah gözlerini kısarak sordu:

– Nasıl yani kelimeitevhidi her okuduğumuzda Allah (cc) bir ve tek olduğunu mu söylüyoruz?

Sultan Teyze gülümsedi.

– Evet iyi yakaladın Abdullah. Allah (cc) bir ve tektir. O`nun ortağı yoktur, dedi.

– Ortağı olsa saçma olurdu. İki tane Allah olsa aralarında tartışma çıkabilirdi. Biri yağmur yağsın derken diğeri güneş açsın isterdi, diye bilgece konuştu Abdullah.

– Haklısın. Biliyor musunuz çocuklar,

İslam'dan önce de Mekke halkı Allah'a inanıyordu. Fakat Allah'ın bir ve tek olduğunu kabul etmiyorlardı. Elleriyle yaptıkları putların da ilah olduğunu söylüyorlardı. Bu nedenle onlara **Allah'a (cc) ortak koşan anlamında 'müşrik' deniyordu,** dedi Sultan Teyze.

Bu sırada bir başka ispinoz ağzında kurabiye parçasıyla önlerinden uçtu gitti. Çok heyecanlandılar. İzlemeye başladılar. O ispinoz bir ağacın dalına kondu. Dalda bir kuş yuvası vardı. Yuvadaki yavru minnacık ağzını açtı. İspinoz kurabiye parçasını yavrunun ağzına koydu.

Asiye,

– Ay bu ispinoz anneymiş yaa! diye zıpladı.

Sultan Teyze gülümseyerek,

– Yavru ispinoz karnını doyurmak için annesine muhtaç değil mi? dedi.

"Evet" dediler hep bir ağızdan.

Asiye,

– Bizim de karnımızı doyurmak için annemizin leziz yemeklerine ihtiyacımız var, dedi ve dudaklarını yaladı.

Gülüştüler. Sultan Teyze,

– Yemeklerin yapılabilmesi için buğdaya, sebze ve meyvelere ihtiyacımız var değil mi?

– Eveet!

– Bu bitkilerin suya, su için de...

– Yağmuraaa, diye atıldı İbrahim.

– Yağmurun yağması için?

– Tabii ki Allah`ımıza (cc) ihtiyacımız var. O yağmur yağdırmazsa nasıl suyumuz olur? deyiverdi.

– Aferin paşam. **Gördüğünüz gibi her şey Allah'a (cc) muhtaçtır ama o hiçbir şeye muhtaç değildir. Allah'ın (cc) bizim yaptığımız hiçbir şeye ihtiyacı yoktur.**

Abdullah bir şeyler sezmişti. Sanki Sultan Teyze onları cevaba yaklaştırıyordu. Yağmur çisil çisil yağmaya devam ediyordu. Kendilerini bilmecelerle dolu bu yolculuğa bırakmışlardı. Birden herkes suspus oldu. Sanki zaman durdu. Sular akmıyor, rüzgâr esmiyor, yaprak kıpırdamıyordu. İspinozların sesleri yankılandı.

"EHAD"

Tam o anda Süleyman`ın aklına ezbere bildiği İhlas suresi geldi. "Kul hüvallahü ehad" diye başlıyordu.

– Buldum! **İhlas suresi!** diye bağırıverdi.

Kimse cevabın doğru olduğunu düşünmüyordu. Sultan Teyze`ye baktılar. Gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı.

– İşte buldunuz sonunda. Alın bakalım mis gibi kurabiyelerden birer tane, diyerek kurabiye çantasını uzattı.

Cevabı bulmuşlardı ama akıllarına başka bir soru takılmıştı. Abdullah dayanamadı ve sordu:

– Kur`an`ın üçte biri, en kısa surelerden biri mi? Nasıl olur?

– Anlamıyla paşam. Hadi biriniz anlamını okusun.

Abdullah hemen atıldı.

- De ki: O, Allah (cc), birdir.

Arkasından Süleyman ekledi.

- Allah (cc) Samed'dir, her varlık, O'na muhtaçtır, O hiçbir şeye muhtaç değildir. Başvurulup yardım istenilecek tek varlık O'dur.

İbrahim,

- (O) baba olmadı ve doğmadı daaaa.

Asiye,

- Hiçbir şey O'na denk (ve benzer) değildir."[4]

İbrahim heyecanla "Alkış" diye bağırdı. Hep beraber alkışladılar.

– Hepinizi tebrik ediyorum çocuklar. Birbirinizi ne güzel tamamladınız. Farkında mısınız? Bu surede Rabbimiz kendisini bizlere tanıtıyor. Özelliklerini öğretiyor. Onu kendi tarifiyle tanımış oluyoruz.

– Hiç bu açıdan düşünmemiştim. Ezberleyip geçmiştim. Meğer kısacık sure bize Rabbimizi tanıtıyormuş yaaaa! dedi İbrahim.

[4] İhlas Suresi, 1-4 Ayet.

Neden sonra Süleyman başını kaldırıp göğe baktı ki ne görsün! Gökyüzü bir uçtan bir uca ispinoz sürüsüyle kaplanmıştı.

– Herkes yukarı baksın! diye bağırdı. Asiye birden,

– Onları yakalayacağım! diyerek koşmaya başladı.

İbrahim, Abdullah ve Süleyman da arkasından koştular. Sultan Teyze de koşar adımlarla arkalarından yürüdü. Yolun sonuna geldiklerinde durdular. Nefes nefese kalmışlardı. İspinozlar uzaklara doğru uçup gözden kayboldular. Sultan Teyze arkalarından koşturup çocuklara yetişti.

– Ahh... Biraz yoruldum ama hızlı yürümek iyi geldi, dedi.Yol onları genişçe bir bahçeye çıkarmıştı. Sultan Teyze`nin gözleri doldu.

– Sübhanallah! Elhamdülillah, doğru yoldayız çocuklar. Sizler bir şeyler öğrendikçe kuşlar çoğalacak ve Beşer Ağacı`ndaki yuvalarına kavuşacaklar.

Süleyman,

– Annem de şaşılacak bir şey gördüğünde hep böyle der, dedi.

Sultan Teyze,

– Ne güzel Süleyman. Şaşırdığımız bir şey gördüğümüzde onu yaratan Allah`ın (cc) ne kadar mükemmel yarattığını fark edip **"Ne mükemmel! Yaratıcı bunu eksiksiz yapmış."** anlamında 'Sübhanallah!` deriz.

– Peki ya 'Elhamdülillah`ın anlamı nedir? diye soruyla karşılık verdi Süleyman.

– **'Elhamdülillah'** ise **'Allah'ım her şey için seni övüyor ve sana teşekkür ediyorum'** anlamındadır. Etrafımızda gördüğümüz her şey bize Allah`ı (cc) hatırlatıyor. Bu zikirlerle yarattıklarının ne kadar eşsiz ve kusursuz olduğunu itiraf ediyoruz. Ona teşekkür ediyoruz, dedi.

Önlerinde rengarenk çiçeklerle kaplı geniş bir bahçe duruyordu. Bahçeden arı vızıltısı gibi bir sesin geldiğini fark ettiler. Yoksa bu çiçekler konuşuyor muydu?

DUYGU ÇARKI

Hastayken
Ya Şafi
Üzülürken
Ya Allah
Hayret Edince
Subhanallah
Mutluyken
Elhamdülillah
Kızgınken
Ya Sabır
Bir Güzellik
Görünce
Maşallah
Pişmanken
Estağfurullah

Sultan Teyze doğru yolda olduklarını anladığında bazı duygular hissetti ve bunu Allah'ın sıfatlarıyla yansıttı. Haydi sen de aşağıda yazılı olan duyguları yandaki duygu çarkından bakarak uygun olan yerlere yaz.

DURUM/DUYGU	ZİKİR/DUA
Çok güzel bir çiçek gördün	
Hata yaptığını anladın	
Çok sevdiğin bir yemek yedin	
Önemli bir sınavda başarılı oldun	
Arkadaşın seni kırdı ve üzgünsün	.....
Hasta arkadaşını ziyarete gidince	

4

BU BAHÇE BAŞKA BAHÇE

Çocuklar kendilerini çiçeklerle kaplı koca bir vadinin başında buldular. Hayretle karşılarındaki nefis manzarayı izliyorlardı. Süleyman, işaret parmağını muzipçe şakaklarına dayayıp Asiye'yi taklit ederek sordu:

– Burası konuşan çiçekler bahçesi mi?

Süleyman'ın Asiye'yi taklit ettiğini Sultan Teyze'den başka fark eden olmadı.

– Esmayıhüsna Bahçesi, dedi.

Bu defa İbrahim muziplik peşindeydi.

– Esmayıhüsna'dan bahçe mi olurmuş? Ne yani, şimdi buraya Esmayıhüsna mı ekmişleeeer? Hah haa...

- Esmayıhüsna Allah'ın (cc) en güzel isimleri anlamına gelir. Kâinattaki her şeyin tohumu Esmayıhüsna'dır evlat. Yaratılan her varlık Allah'ın (cc) güzel isimlerinin yansımasıdır.

– O zamaaaan ben Allah'ın (cc) hangi isminin meyvesiyim?

– İnsanda tüm isimlerin tohumu vardır İbrahim. Mesela **el-Musavvir** ismiyle **O, her varlığı çeşitli şekillerde yaratan, her birine ayrı şekil ve özellik verendir.** Sen bu yaratılış şeklinle el-Musavvir isminin meyvesisin.

– Hmm... Şimdi anladıııım.

Asiye kıpırdanmaya başladı. Belli ki soru geliyordu.

– Allah`ın (cc) kaç tane ismi var? On tane olabilir mi?

– On tane mi? diye göz devirdi Süleyman. 'Allah (cc) en büyüktür!` dedik ya güzel kardeşim sadece on isim onu anlatmaya yeter mi?

– Nasssıııııl? Ne diyorsuuuuun! Daha mı çoook?

Bu defa da Asiye İbrahim`in taklidini yapmıştı son heceleri uzata uzata.

– Yaz okulunda öğretmen Allah`ın (cc) **100** ismi olduğunu söylemişti, dedi Süleyman.

– Hayıır. Hatırlasana. Yüzden bir eksik demişti de hepimiz yüzden biri çıkarmıştık. Hatta ilk sen bulmuştun **99** olduğunu, diye düzeltti Abdullah.

– Ahh nasıl unuturum. Şimdi hatırladım. Allah`ın (cc) **99** ismi vardır Asiye.

İbrahim,

– Doksan dokuz muuuuu!

Bunların hepsini ezberleyecek miyiiiz? deyiverdi.

– Ezberlemek yetmez İbrahim. Allah`ın (cc) isimlerinin anlamlarını kavramak ve bu isimlerinden öğrendiklerimizi hayatımıza aktarmak gerekir.

– Yok yani ezberlerim Sultan Teyzeeee. Ben kiiii İstiklal Marşı`nın on kıtasını birinci sınıfta ezberlemişim, ehe, ehee. Yani... Şey... Neden ezberlemeliyiz?

– İbrahim, arkadaşlarını seviyor musun?

– Elbette Sultan Teyze. Sorulur mu hiç!

– Peki Süleyman`ı neden seviyorsun?

– Çok iyi anlaşıyoruz. Maceracı ve hayalperest oluşu heyecan verici bence.

– Abdullah'ı?

– Abdullah'ın her konuda mantıklı fikirleri vardır. En çok bu yönünü seviyorum.

– Onlarla iyi anlaşmanın sebebi, birlikte vakit geçirmeniz ve onun güzel özelliklerini keşfetmen değil mi?

– Evet, doğru.

– Onları hiç tanımasaydın bu kadar sevebilir miydin?

– İmkânsız. Tanımasam yabancı olurlardı. Herhangi bir şey hissetmezdim herhalde.

- Peki şimdi biz varlık sebebimiz Allah'ın (cc) özelliklerini ve niteliklerini bilmesek onu tanıyabilir miyiz? Tanımadığımız varlığı hakkıyla sevebilir miyiz? İnsan sevdiği

arkadaşının özelliklerini ezbere bilir. Her şeyden çok sevdiğimiz Rabbimizin özelliklerini ezbere bilsek olmaz mı?

– Doğruuu... Şimdi anladım ve aydınlandım. Başımın üzerinde ellerinde fenerlerle gösteri yapan pervaneler uçuşuyor. Görüyorsunuz değil mi?

– Hah haaa...

Güldürdün beni, seni muzip.

Kendilerini kaptırmış şakalaşıp gülerken birden bahçenin sonunda bembeyaz bir ışık topu ortaya çıktı. Gözleri kamaştı. Ne olduğunu anlayamadılar.

– Yıldırım mı düştü acaba? Ama yağmur durdu. Bu imkânsız! dedi Abdullah. Cevap bekler gibi başını Sultan Teyze'ye çevirdi.

– Işığa ulaşmamız gerekiyor. Ancak oraya vardığımızda ne olduğunu öğrenebiliriz. Fakat bu bahçeyi geçmek için çiçeklerin Allah`ı (cc) nasıl andıklarına kulak vermemiz gerekiyor.

Süleyman beklemeden sordu:

– Nasıl? Nasıl olacakmış o?

Abdullah,

– Şu arı vızıltısını mı kastediyorsun Sultan Teyze?

İbrahim,

– Önce ispinozlar, sonra dereler, şimdi de çiçekleeer. Ne yani çiçekler de mi Allah`ı (cc) anıyor? diye arka arkaya sordu.

– Bu bahçedeki her bir çiçek Allah`ın (cc) bir ismini tekrarlar. Onların sesini duyuyorsunuz. Şimdi ben sizlere bir ismini söyleyeceğim. Çiçeklerden hangisinin o ismi zikrettiğini bulacaksınız.

Bakalım kimin kulakları daha keskinmiş? Arayacağınız isim

'er-Rahman.'

Çocuklar bir anda panik içinde dört bir yana dağıldı. Hatta Süleyman ve Abdullah kafa kafaya çarpıştı. Birbirlerinden özür diledikten sonra vakit kaybetmeden çiçeklerin yanına koştular. Gerçekten her çiçek farklı bir ismi söylüyordu. Abdullah,

- Buldummm!

diye bağırdı.

Bahçeye dağılan çocuklar çiçeklerin arasından bir bir kafalarını kaldırdı. Süleyman,

– Nasıl yani bu kadar çabuk mu? dedi. Hep birlikte Abdullah'ın yanına gittiler. Pembe yapraklı çiçek durmaksızın "Ya Rahman" diyordu.

Sesların Bağrışı

"Ya Rahman" dedikçe yaprakları sanki bir rüzgâr esiyormuş gibi sallanıyordu.

– Aferin Abdullah. O **er-Rahman'dır. Rahmetiyle bütün yaratılmışları kucaklayan, hepsine nimetler verendir.**

Bu sırada Asiye çiçeklerden birinin yanındaydı. Çiçeğe bazı sorular soruyordu. Sultan Teyze,

– Asiye onlar Allah'ı (cc) anmaktan başka bir şey konuşmazlar. Hadi bakalım ikinci isim geliyor. Hazır mıyız? dedi.

Asiye "Hazırıiız!" diye bağırarak yanlarına geldi.

"el-Melik."

Çocuklar ikinci ismi duyar duymaz sağa sola koştular.

Bu Bahçe Bizim Bahçe

Bu oyunu çok sevmişlerdi.

Çiçeklerin yanına gidiyorlar, kulak kesiliyorlardı. Aradıkları isim değilse bir diğerine geçiyorlardı. Bu defa Asiye,

"Koşun koşun buldum!" dedi. Kıpkırmızıydı çiçek. Az önceki gibi sağa sola sallanıyordu. Sanki tüm yapraklarıyla **el-Melik** diyordu.

Asiye dayanamadı ve,

– Hey güzel çiçek! Sana el-Melik çiçeği diyelim mi, ne dersin? diye sordu.

Süleyman hemen araya girdi.

– Cevap beklemiyorsun değil mi kardeşim?

– Ne bileyim. Tekrar deneyeyim dedim. Belki benimle konuşmak ister, dile gelir. Olmaz mı ki?

– Olamaz güzel kızım. Onlara sadece Allah`ın (cc) isimlerini anma özelliği verilmiş. Biz oyunumuza devam edelim. el-Melik, **bütün kâinatın gerçek sahibi ve hükümdarıdır.** Bir tane daha isim söyleyeyim mi?

– Söyle söyle! diyerek tezahürat yapmaya başladılar.

"el-Hayy"

İbrahim az önce geçtiği yerde duymuştu bu ismi. Koşarak yanına gitti. Eliyle koymuş gibi buldu. Biraz arkadaşlarının arayışlarını izledi. Kıs kıs güldü. Sonra çiçeğe döndü.

– Söyle güzel çiçek senin adın ne? Gerçekten konuşamıyor musun? Sadece **'Ya Hayy!'** mı diyorsun? Hadi söyle, sırrını kimselere söylemem, Süleyman`a bile... Offf galiba konuşmuyor, dedi ve arkadaşlarına seslendi:

– Tamam artık aramayın ben çiçeği buldum, dedi.

Abdullah soluk soluğa.

– Madem buldun neden söylemiyorsun?

– Çok güzel arıyordunuz, bölmeye kıyamadım. Kıh kıh...

Sultan Teyze,

– Eveeet... el-Hayy **her zaman diri ve canlı olup hiç ölmeyen; bütün hayatların kaynağı olandır.** Buradaki görevimizi tamamladık. Hepinizi tebrik ediyorum çocuklar. Nasıl da koşuştunuz oradan oraya. Hatta bir ara İbrahim çiçeklerin arasında yuvarlanıyordu.

İbrahim gülmeye başladı.

– Ne yapayım Sultan Teyze çiçekleri duyabilmek için onlara yaklaşmam gerekiyordu. Bir çiçekten diğerine geçerken yuvarlandım. Çok zevkliydi, dedi.

Gülüştüler. Abdullah,

– Aklıma bir şey takıldı Sultan Teyze. Buradaki çiçekler neden zikrediyorlar?

- Allah'ın (cc) isimlerini anmak onlara hayat katıyor. Andıkça daha da parlak, daha da canlı oluyorlar. Ayrıca Allah (cc) kâinatta yarattığı her şeye kendi adını yüceltme görevi vermiştir. Şimdi soru sorma sırası bende. Söyleyin bakalım kâinatta hayat olduğunu nasıl anlarsınız?

İbrahim,

– Mesela her an nefes alıp veriyoruz. Kalbimiz de durmadan atıyor. Koşarken düştüğümde canım acıyor. Bu benim hayatta olduğumu gösterir değil mi?

– Aferin. Başka?

Süleyman,

– Güneş her gün doğuyor ve batıyor.

– Çok güzel. Başka?

Abdullah,

– Ağaçlar kışın yapraklarını döküyor, baharda çiçek açıyor.

– Aferin size. Rabbimiz işte bütün bu hayatların kaynağıdır. O yaratmazsa insan nefes alamaz, güneş doğamaz, ağaçlar yeşeremez.

Asiye,

– Bizim Beşer Ağacımız gibiii... diye zıpladı.

İbrahim`in merak ettiği başka bir şey vardı.

– Sultan Teyze, hani 'İnsanda tüm isimlerin tohumları var!` dedin ya, başka hangi tohumlar var? Biz hepsini zikrediyor muyuz? Ya da nasıl zikrediyoruz? Duyabilir miyiz bu zikirleri?

– Bu ne güzel soru paşam. Hayran kaldım doğrusu, dedi.

Bulunduğu yerde bağdaş kurarak oturdu. Arkasından çocuklar da oturdular.

Rengarenk çiçeklerin arı vızıltısına benzer sesleri, mis gibi kokuları ve sağa sola sallanışları arasında bir an sessizlik oldu. Sonra Sultan Teyze söze başladı.

– Şu toprağın üstündeki karıncaları görebiliyor musun İbrahim?

– Evet.

– Peki toprak karınca gibi siyah renkte olsaydı?

– Biraz zorlanabilirdik ama gündüz olunca görebilirdik.

– Ya gece olsa ne olurdu?

– Asla göremezdik.

– Bakın çocuklar Rabbimiz **el-Basir'dir. Her şeyi en iyi şekilde gören ve gösterendir.** Kapkara bir gecede siyah bir kayanın üstündeki siyah karıncayı görür. Peki bu karıncaların ayak seslerini duyanınız var mı?

– Hah haa... Nasıl duyalım. Ben bazen Abdullah'ı bile duymuyorum, dedi İbrahim.

– Fakat Allah (cc) **es-Semi'dir. Her şeyi en iyi şekilde işiten ve işittirendir.** O karıncanın ayak sesini bile duyar. Biz de bazı şeyleri görür ve işitiriz ama Rabbimiz gibi değil. Bizim görmemiz için göze ve ışığa, işitmemiz için kulağa ihtiyacımız vardır. O'nun hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. İşte bizim görmemiz ve işitmemiz Rabbimizin **el-Basir** ve **es-Semi** isimlerinin meyvesidir.

Asiye, bir ara kalkıp bahçeyi gezmeye başladı. "Ah siz ne güzelsiniz." diyerek çiçekleri seviyordu. O da ne! Beyaz çiçeklerden biri solmuş, boynunu bükmüştü.

– Buraya gelin! Bir problem var, diye bağırdı.

Koşarak Asiye`nin yanına geldiler.

Süleyman,

– Problem nedir Asiye?

– Bu çiçeğin zikri duyulmuyor abi.

– Neden acaba?

Abdullah araya girdi.

– Susuz kalmış olmasın?

– Peki kimde su var?

Çocuklar birbirlerine bakarken Sultan Teyze çantasından su şişesini çıkardı. Çiçeğin dibine döktü. Biraz beklediler. Sonra Sultan Teyze ellerini açtı. Çocuklar da ellerini açtılar.

- Rabbim sen el-Muhyi'sin. Hayat veren, can bağışlayan, sağlık verensin. Şu güzel çiçeğe el-Muhyi isminle can bağışla, diye dua etti.

Herhangi bir kıpırdama olmadı. Beklediler, beklediler...

Asiye ağlamaklı bir sesle,

– Şimdi solup gidecek mi bu güzelim çiçek. Acaba Allah'ın (cc) hangi ismini zikrediyordu, diye iç geçirdi.

Çiçek birden "Ya Muhyi!" diyerek canlandı. Hayretler içinde olanları izlediler. Abdullah şaşkınlıktan,

– Sübhanallah! deyiverdi.

Sultan Teyze,

– Gördünüz mü, biz çiçek için elimizden geleni yaptık. Suyunu verdik. Rabbimize hayat vermesi için dua ettik. Sabredip bekledik. Her şeyin bir vakti vardır. Vakti gelince Allah (cc) duamızı kabul etti.

Asiye bu defa ellerini havaya kaldırarak zıpladı.

- Elhamdülillah, dedi.

– Evet ne konuşuyorduk. Heh... İnsanlar nasıl zikreder diye sormuştun, değil mi İbrahim?

İbrahim gördüklerinin ve duyduklarının etkisindeydi. Başını aşağı yukarı sallayabildi sadece.

– Bizim Esmayıhüsna`yı zikretmek için araçlarımız var.

Asiye,

– Evet tesbih, değil mi?

– Hah haa... Ahh çocuklar... Âlemsin Asiye.

Asiye yanlış bir şey söylediğini düşündü. Kafasını öne eğerek sordu:

– Niye ki, zikir çekmek için tesbih kullanmıyor muyuz?

Sultan Teyze Asiye`nin başını okşadı.

– Haklısın. Kullanıyoruz. Ben insanda bulunan araçları kastetmiştim.

Yani akıl, kalp ve dil.

– İşler iyice karmaşıklaşıyor. Dili anladık da akıl ve kalbin ne alakası var? diye düşündü Abdullah.

Sultan Teyze Abdullah`ın aklını okumuş gibi devam etti.

– Akıl ve kalp nasıl zikreder diye düşünüyorsunuz değil mi?

Abdullah,

– Tam da onu düşünüyordum, diye atıldı.

– Şöyle ki, mesela biz **Rabbimizin el-Adl yani adil olan; asla zulmetmeyen; kullarına da adil olmayı, adaletle davranmayı emreden olduğunu aklımızla bilir ve kavrarız.** Buna bütün **kalbimizle inanır**, O`nun gibi adaletli olmaya çalışırız. Kimseye haksızlık yapmayız. Bunu **dilimizle de tekrarlarız,** zikrederiz.

İbrahim gülümseyerek Sultan Teyze`ye baktı.

– Aydınlandıkça aydınlanıyorum âdetaaaaa! Aydınlıktan kör oldum âdetaaaaa! diye kendi kendisiyle eğlendi. Gülüştüler.

Aslında gerçekten de aydınlanıyorlardı. Çünkü ışık topuna daha da yaklaşmışlardı. Sultan Teyze başını gökyüzüne çevirdi. "Artık vaktidir." diye mırıldandı.

Sultan Teyze'yle birlikte çocuklar da gökyüzüne bakmışlardı. Bir tek ispinoz bile göremediler. Abdullah endişeyle kıvrandı.

– Şimdi yolumuzu mu kaybettik? Ne yapacağız? dedi.

– Hayır çocuklar ispinozlar yuvalarına gittiler. Bizi bekliyorlar. Hadi takip edin beni.

Sultan Teyze ışığa doğru hızla yürümeye başladı. Yaklaştıkça ışık gözlerini alıyordu. Sonunda karşılarına çıkanı görünce şaşkınlıkla bağırdılar.

– Beşer Ağacıı!

Evet Beşer Ağacı tam karşılarındaydı. Dallarından biri yeşermişti. İspinozlar

yeşermiş olan dala konmuşlardı. Bir orkestra kurmuş gibiydiler. Ötüşleri o kadar güzeldi ki bir süre kimse konuşmadı. Sadece onları dinlediler. Asiye'nin bile aklına soru sormak gelmedi.

İspinozlar,

"Şükür payımıza düşene. / Şükür her halimize! / Müjdeler olsun bizlere! / Yuvamız artık hep yeşillene!" diyerek havalandılar. Ağacın etrafında bir tur dönüp tekrar yemyeşil dallara kondular.

5

Beş Odalı Bir Tekne

Yanlış mı duydular yoksa ispinoz seslerine karışan başka bir ses daha mı vardı? Şöyle bir kulak kabarttılar:

– Vay başıma gelen. Vay benim halime! Eyvahlar olsun! Yuvamız böyle kuru mu kalacak! diyordu.

Kuru dallara baktılar. "Nasıl yani? Yoksa buuu?" Asiye daldaki martıyı göstererek **zıp zıp zıpladı.**

– Gördünüz mü, bu gürültücü bir martı. Yeni bir serüven başlıyor olmalı.

Ağacın yanına gittiler. Besmeleyle martının konduğu dala uzandılar. Sultan Teyze uyardı:

– Çalkantılı bir yolculuk bekliyor bizi. Sıkı tutunun.

Önce bir ışık bulutunun içinde kayboldular. Tatlı-sert bir esintiyle bulut dağıldı. İnerken ilk işittikleri dalga sesleriydi. Sonra yine martı kahkahaları. Dalga nedeniyle tekne sallanıyordu. Ayakta durmakta zorlanıyor, sağa-sola yalpalıyorlardı. Sersemlemişlerdi.

– Neredeyiz biz?

– Neden sallanıyoruz?

Sultan Teyze de ayakta zor duruyordu. Parmaklıklara tutunarak dengesini sağladı. Gözlerini uzaklara dikip derin bir nefes aldı. Bir oh çekti.

– Elhamdülillah. Resuller Teknesi`ndeyiz çocuklar.

Asiye tekneye düşerken pat diye oturuvermişti. Hatta azıcık yuvarlandı da. Ayağa kalktı. Üstünü başını çırparken pat diye soruverdi:

– Resul mü? O da ne demek?

Sultan Teyze, Asiye`yi omzundan tutup kendine doğru çekti. "Dur bir bakalım bir şeyin var mı?" diye şöyle bir evirip çevirirken cevapladı:

- Resul, elçi demektir. Allah'tan (cc) vahiy yoluyla aldığı bilgileri, emir ve yasakları insanlara ileten ve hak dine çağıran kimselerdir.

İbrahim`in hafifçe başı dönüyordu. Tekneye inerken düşmemişti ama dengesini sağlayabilmek için kendi etrafında iki tur atmıştı.

VAHİY

Vahiy, Allah'ın bir emri, bir hükmü veya bilgiyi peygamberine bildirmesi, demektir

Elini başına götürüp kasketini düzeltirken "Resul demek peygamber demek mi yani?" diye sordu.

- Evet, doğru. **Resuller kendilerine kitap verilen peygamberlerdir. Yeni bir dine davet ederler insanları.**

-Peki kendilerine kitap verilmeyen peygamberler de mi var?

- Evet, 'nebi' deriz onlara. Onlar yeni bir kitap getirmez ve önceki resulün dinini insanlara anlatır, o dine davet eder.

O sırada Abdullah yanlarından ayrılıp yukarıdaki yarım güverteye çıkmıştı. Gözlerini kısmış, ellerini gözlerine siper etmiş uzaklara bakıyordu. Heyecanla karşıyı işaret ederek seslendi.

- Bakın bakın!

Siz de görüyor musunuz? Bu bir ada!

Çocuklar Abdullah'ın işaret ettiği tarafa bakınca adayı gördüler.

– Ve tekne doğruca adaya gidiyor, dedi İbrahim.

– Hem de kaptansız! dedi Süleyman.

Sultan Teyze de gözünü adaya dikmişti.

- Peygamberler de tıpkı bu tekneler gibi bizi doğru yola kolayca ulaştıran aracılardır. Daha önce gitmediğiniz bir yer düşünün. Yanınızda yolu bilen biriyle gitmek daha iyi olur değil mi?

– Tabii ki. Bize yolu anlatır, dedi Abdullah.

- Peygamberler Allah'tan (cc) aldıkları 'vahiyle' doğru ve yanlış yolu bilen kimselerdir. Bize doğruyu bulmamızda yardımcı olurlar. Onlar yol gösterici liderlerdir. Aynı zamanda örnektirler. Bizler de takipçileriyiz.

Asiye,

– 'Vahiy`le mi? O ne demek ki?

– Güzel kızım vahiy, Allah`ın (cc) peygamberlerine bildirdiği hükümler, emir ve yasaklardır.

O sırada tekneye üç martı kondu. Sultan Teyze gökyüzünde bir oraya bir buraya pike yaparak bağrışan martılara baktı. Sayıları artmaya başlamıştı.

– Çocuklar hadi dağılın bakalım. Teknede hangi ipuçlarını bulacaksınız, merak ediyorum, dedi.

Çocuklar zaten merakla tekneyi inceliyorlardı. Güvertede bir oraya bir buraya koşuşturdular. İbrahim teknenin alt katına inen bir merdiven gördü.
Güverteyi adımladı. Merdivenlerden aşağı indi. Bu sırada Abdullah, Sultan Teyze`nin yanına döndü.

– Sultan Teyze bu tekne oyun tuğlaları gibi iç içe geçmiş parçalardan oluşuyor.

Bazı parçaların üzerinde de bazı isimler yazıyor. Bulmaca gibi.

– E o zaman arkadaşlarını çağır da bulmacayı çözelim.

Abdullah, Asiye ve Süleyman'ı bulup getirdi, İbrahim'i bulamadı. Onlara keşfini anlattı. Süleyman,

– Ben de gördüm o parçaları. Merak ettim. Kimlerin isimleri bunlar?

Sultan Teyze,

– İpucunu veriyorum. Bu tekne **124 bin parçadan** oluşuyor.

– Peki, niye bazılarında isim var, bazılarında yok?

– E onu da siz söyleyin bakalım, neden olabilir?

Çocuklar birbirlerine baktılar. Hiçbirinin fikri yoktu.

Sultan Teyze, İbrahim'in olmadığını fark etti. "Nerede bizim muzip İbrahim" diye sordu.

– Az önce buradaydı. Sessiz sedasız nereye kaybolmuş olabilir? dedi Abdullah.

Ana güverteyi şöyle bir kolaçan ettiler. Kimsecikler yoktu. Asiye endişeyle

– Sakın denize düşmüş olmasın? diye sorunca çocuklar güvertenin kenarından denize bakmak için koştular.

Sultan Teyze,

– Sakin olun. Güvenli bir yerdeyiz. Burada hiçbirinizin başına kötü bir şey gelmez.

Neden sonra Sultan Teyze doğrulup alt güverteye inen kapıyı gösterdi.

– Aklıma bir yer geliyor ama... Gelin benimle.

Az önce İbrahim`in kullandığı merdivenlerden teknenin alt güvertesine indiler. İbrahim oradaydı. Orta yerde durmuş kapılara bakıyordu. Alt güvertenin ortasına bakan beş kapı vardı.

Süleyman,

– Bu kapılar da neyin nesi?

Sultan Teyze kapıların üzerine çakılı ahşap levhalara yaklaşarak üzerlerinde yazılanları okudu.

– **Sıdk, emanet, fetanet, ismet ve tebliğ.** Bu kapıların her birinin ardında bir kumanda odası var.

Abdullah,

– Hmm... İsmet tanıdık bir isim sanki. Bunlar kaptanların isimleri mi? dedi.

– Eh... Öyle olmadığını tahmin edersiniz, diye yanıtladı Sultan Teyze ve devam etti.

– Bu beş nitelik her peygamberde mutlaka olması gereken sıfatlardır. Düşün peşime. Sıdk kapısından girelim de görelim bakalım ne var içeride.

Sultan Teyze kapıyı açınca çocuklar önce girmek için birbirleriyle yarıştılar. O da ne! Bu gerçek miydi? Başka bir zamana mı gelmişlerdi. Etrafta büyük binalar yoktu. Evler küçük küçüktü. Kurak bir şehir vardı karşılarında. Şehri daha rahat görebilmek için bir tepeye tırmandılar. Kutu gibi bir bina, biraz ilerisinde küçük bir tepe ve etrafında bir kalabalık gördüler. Acaba orada neler oluyordu? Çocuklar aralarında konuşmaya başladılar.

– Oradakiler ne yapıyor?

– Konuşan kim acaba?

– Burası neresi?

Sultan Teyze sus işareti yaptı.

– Dikkatlice dinleyin bakalım. Her şeyi anlatacağım, dedi.

"'Ey Mekke halkı! Şu dağın arkasında size saldırmak üzere hazırlanmış bir ordu var desem bana inanır mısınız?

' 'Evet inanırız. Senden hiçbir zaman yalan söz duymadık.'"

Asiye sessizce fısıldadı.

– Burası Mekke miymiş?

Sultan Teyze, Asiye`ye kısık bir sesle anlattı. Diğerleri de Sultan Teyze`nin söylediklerine kulak kabarttılar.

– Evet burası Mekke. Şu gördüğünüz bina da Kâbe. Konuşan ise Peygamberimiz Hz. Muhammed (sas).

İbrahim şaşkınlığını gizleyemedi.

- Neeeeee?

Biz Peygamberimizi (sas) mi gördüüüük?

– Evet çocuklar. Bakın sesler yükseldi.

Abdullah,

- Ne oldu?

– Peygamberimiz (sas) Mekkelilere peygamber olarak gönderildiğini açıklayınca şaşırdılar ve inanmadılar.

Asiye,

– Az önce sen hiç yalan söylemezsin demişlerdi?

– Evet kızım ama inanmak istemediler. Yalancı olduğunu da söyleyemediler. Çünkü o hep doğru sözlüydü. Asla yalan söylemezdi. **İşte "Sıdk" kelimesinin anlamı budur. "Doğru olmak" demektir. Peygamberlerin hepsi doğru sözlü ve dürüst kişilerdir. Kesinlikle yalan söylemezler.**

Adeta hipnotize olmuşlardı. Geldikleri kapıdan tekneye döndüler. Bu defa emanet odasına girdiler.

Abdullah,

– Yine Mekke'ye geldik. Yoksa tekrar Sıdk Kapısından mı girdik?

Süleyman,

– Yoo. Ben girerken baktım Emanet Kapısıydı.

İbrahim,

– Şuraya bakın! Kâbe'nin yanında birileri kavga mı ediyor?

Evet bir hareketlilik vardı. Birinin elindeki siyah taş dikkatlerini çekti. Sultan Teyze çocukların meraklı bakışları arasında bekledi. İçlerinden hangisinin doğru soruyu soracağını merak ediyordu ve Abdullah bunu fark etmiş gibi öne atıldı:

– Sultan Teyze! O adam kucağında neden o taşı tutuyor?

– **Hacerülesved** taşını biliyor musunuz?

Kafalarını "Hayır." anlamında sağa sola salladılar.

– Hacerülesved Müslümanlar için kutsal bir taştır. Bu taş Mekkeli müşrikler tarafından da kutsal sayılıyordu. Bu insanlar Hacerülesved'i Kabe'nin güneydoğu köşesindeki yuvasına yerleştirmek için toplandı.

Çocuklar hikâyenin devamını duymak için suspus olmuş bekliyordu. İbrahim sessizliği bozdu.

– Niye ki? Biri koyuverseydi ya.

– "Öyle değil işte!" dedi Sultan Teyze. "Çünkü onu yuvasına yerleştiren aile Mekke`nin en saygın ailesi sayılacaktı."

– E nasıl çözdüler? Kavga etmeseler bari!

Süleyman,

– Bakın bakın şu üzerinde beyaz elbise olan adam konuşuyor.

Sanki bir film sahnesi izliyorlardı.

– Ey kabile reisleri! Size bir teklifim olacak! Şu kapıdan ilk gelen hakem olsun. Ne dersiniz?

Bu söz, kalabalığı memnun etmişti. Biraz beklediler. Az sonra kapıdan biri girdi.

İbrahim,

– Peygamberimiz Hz. Muhammeeed! (sas) diye bağırıverdi.

Kabile reisleri çok sevinmişti.

Asiye,

– Peygamberimizi (sas) çok seviyorlar galiba. Baksana hepsi nasıl sevindi.

– Evet kızım. Çok seviyorlardı. Çünkü **Peygamberimizin (sas) lakabı Muhammedülemin'di** (Güvenilir Muhammed). Yani onun emanet özelliği vardı. **Kendisine hiç şüphe duymadan güvenilen kişiydi.**

Bu odadan da hayranlıkla çıktılar.

İbrahim,

– Bundan sonra bana İbrahimülemin diyeceksiniiiiz. O kadar güvenilir olacağım.

Süleyman,

– Bana da Süleymanülemin, dedi ve gülüştüler.

Sırada fetanet kapısı vardı. Kapıdan girerken bu defa farklı bir zamana gideceklerini hissetmişlerdi. Garip bir ürperti

hissettiler. Taşlardan yapılmış heykellerle dolu bir oda vardı önlerinde. Yüzleri seçilemeyen bir topluluk hararetle bir şey konuşuyordu. Sultan Teyze gözlerini kısarak

– Burası bir puthane. Taştan yapılmış heykeller... Halkın tanrı kabul ettiği putlar...

– Ahh... Tamam... Nasıl da fark edemedim. Hz. İbrahim`in (as) misafiriyiz.

Çocuklar şaşkınlıkla, "Hz. İbrahim miii?" diyebildiler."Şşşş..."diyerek susturdu Sultan Teyze. 'İzleyin` der gibi işaret etti.

- Sen yaptın! diye sesini yükseltti bir ihtiyar.

– Sen putlarımıza asla ibadet etmedin. Baban bir put ustası olmasına rağmen sen ona karşı geldin! diye bağırdı.

Bir başkası,

– Şölene neden katılmadın? Hepimiz şölendeydik. Bunu fırsat bilip bütün putları sen kırdın değil mi? Ya putların laneti bizi bulursa? Biz ne yapacağız? dedi.
Hz. İbrahim (as) taşı gediğine koydu.

– Görmüyor musunuz? Büyük put sapasağlam. Üstelik boynunda da balta var. O yapmış olamaz mı? Belki diğer putları kıskanıyordu.

Herkes şaştı kaldı. Acaba gerçekten büyük put yapmış olabilir miydi?
Putların hareket ettiğini de konuştuğunu da görmemişlerdi.

Asiye sabırsızca ama fısıltıyla, arkadaşlarının dikkatini dağıtmamak için Sultan Teyze'ye sordu:

– Ne yani, put hareket edebilir mi?
Az önce bağıran yaşlı adam sinirle çıkıştı.

– Putlar hareket edemez ve konuşamaz. Yalan söylüyorsun!

Asiye şaşırdı. Biraz da ürktü. Yoksa adam onu duymuş muydu? Sultan Teyze gülümseyerek Asiye`nin sırtını sıvazladı.

– Seni duymadı, sadece denk geldi, dedi göz kırparak.

Tam da Hz. İbrahim`in (as) istediği olmuştu. Yaptıkları hatayı kendileri itiraf etmişti. Hemen cevap verdi:

– Hareket edemeyen ve konuşamayan bir taşa neden tapıyorsunuz öyleyse. Kendini koruyamayan, konuşamayan Tanrı mı olur? dedi.

Çocuklar,

– Oooo... O nasıl bir cevaptı. Nasıl da şaşırıp kaldılar. Akılsızlık yaptıklarını anladılar, diyerek alkışladılar.

İbrahim, Hz. İbrahim`e (as) hayran kalmıştı.

"Çok zekice değil miydiii?" diye atıldı.

– Evet gerçekten çok zekice. Her peygamber gibi Hz. İbrahim (as) de fetanet sıfatına sahiptir. Yani çok zekidir. Peygamberler insanların en akıllısı ve hikmet sahibi olanlarıdır, dedi Sultan Teyze.

Göğüsleri gururla kabararak fetanet odasından çıktılar. Hepsinin kafasında Hz. İbrahim (as) gibi olmak hayalleri uçuşuyordu. Herkes İbrahim`in sırtını sıvazladı.

– Dostum en azından adın benziyor, sen de bir İbrahim`sin, dediler.

İbrahim biraz gururlandı. İsmini daha çok sevmeye başladı.

Çocuklar tam ismet odasına yönelmişlerdi ki Sultan Teyze,

– Çocuklar bu kapıları belki daha sonra açarız artık üst güverteye çıkmalıyız. Bakalım adaya yaklaşmış mıyız? diyerek onları durdurdu.

– Sultan Teyzeee. Bari İSMET ve TEBLİĞ odalarının ne anlama geldiğini söyleee. Merakımdan çatırttt! diye çatlarım, dedi İbrahim yalvarır gibi.

– Aman çatlama sen bize lazımsın İbrahim. **İsmet, peygamberlerin günahsız olmalarıdır. Asla günah işlememişlerdir ve işlemezler de. Kötü bir iş yapmazlar. Kimseye zarar vermezler.** Böyle olmaları gerekir ki kimse onlara 'ama sen de bu günahı işledin, hatalı ve kusurlusun, tıpkı bizim gibi... yaratıcı nasıl seni seçmiş olabilir ki' demesinler.

Merdivenden güverteye doğru çıkmaya başladılar.

Süleyman,

– Tebliği söylemedin Sultan Teyze. İlk defa duydum da. Anlamı ne ki?

Sultan Teyze anlatmaya devam etti.

- Peygamberler Allah'tan (cc) aldıkları emirleri insanlara olduğu gibi iletirler. Bu doğruyu iletme işine tebliğ denilir. Peygamberler emirlere asla kendileri bir ekleme yapmazlar. **Bu sıfatlar yani sıdk, emanet, fetanet, ismet ve tebliğ, Resuller Teknesi'ni yürütür.**

– Merdivenleri çıkarken odalarda gördükleri arasında en çok hangisine şaşırdıkları hakkında konuştular. Bundan sonra peygamberlerin özelliklerini örnek alarak yaşayacaklarına söz verdiler. Bu sırada güverteye çıktılar. Onlarca martı süzülerek uçuyordu. Kahkahaları gökyüzünde yankılanıyordu. Martı sesleri eşliğinde manzarayı seyre daldılar. Birden "gurrrr..." diye bir ses duyuldu. Martılara ait olmayan bu ses acaba nereden geliyordu?

BEŞ ODALI BİR TEKNE

Peygamberlerin hepsi doğru sözlü ve dürüst kişilerdir.

Peygamberler kendilerine hiç şüphe duymadan güvenilen kişilerdir.

Aşağıda İspinoz Beşlisinin teknede bulmuş olduğu kapılar var. Şimdi sıra sende, bilgilerine güvenerek kilitli olan kapıları açmaya hazır mısın? Kapıların üzerindeki kelimelere göre doğru kilidi doğru kapıyla arasına bir çizgi çizerek eşleştir. Bakalım kaç odanın kilidini açabileceksin.

6

ODALARDA NELER SAKLI

Ses Süleyman'dan geliyordu. Karnı öyle yüksek sesle guruldadı ki herkes duydu. Saatlerdir yemek yemediklerini fark ettiler. Çocukların karnı zil çalıyordu.

Rüzgâr biraz hızlanmıştı. Güvertede açık denize karşı bağdaş kurup oturdular. Sultan Teyze'nin heybesindeki çöreklerle karınlarını doyurdular. Sultan Teyze,

– Süleyman'ın midesini mutlu ettiğimize göre size bir görev vereceğim, dedi.

– Görev için daima hazırıııız! diye bağırdı İbrahim.

– Çocuklar hatırlayın! Tekne **124** bin parçadan oluşuyor demiştim. Bazı parçalarda isimler yazıyordu.

Abdullah merakla sordu:

– Evet Sultan Teyze. Onlar kimlerin isimleri?

Süleyman gözlerini iyice açtı.

– Yoksa teknenin kaptanlarının isimleri mi?

İbrahim Süleyman'a gülerek baktı.

– Hı hı tabii. Kaptanlar teknede bizden bir iz kalsın diye isimlerini yazmışlardır.

Abdullah bu sırada elini çenesine koymuş düşünüyordu. Birden,

– Buldum! Bunlar peygamber ismi olmasın? deyiverdi.

– İşte ben buna takım çalışması derim. Aferin çocuklar! Akıl yürüttünüz ve sonuca ulaştınız. O isimler, Kur'an'da adı geçen peygamberlerdir. Şimdi göreviniz peygamber isimlerinin yazılı olduğu parçaları toplamak. Her birinizden tam altı tane peygamber ismi bulmanızı bekliyorum. Hadi dağılın bakalım. Biiir, ikiiii, üüüç...!

Dördü de teknenin ayrı bir köşesine koştu ve aramaya başladı. Buluşma noktasına ilk Abdullah döndü. Nefes nefese elindeki parçaları gösterdi. Sultan Teyze,

– Oku bakalım hangi peygamberler var sende. Gözlüğümü bulamıyorum.

- Hz. Âdem (as), Hz. İdris (as), Hz. Nuh (as), Hz. Hud (as), Hz. Salih (as), Hz. Lût (as). Doğru mu?

– Hepsi doğru. Aferin Abdullah.

TEBLIĞ

Ardından Süleyman çıkageldi. Abdullah'ı görünce biraz canı sıkıldı. En önce kendisinin geldiğini düşünüyordu. Göz devirerek,

– Ben de buldum ama biraz geç oldu galiba.

– Önemli olan bulmuş olman. Bu bir yarış değil. Söyle bakalım sende neler var?

– Peki. **Hz. Şuayb (as), Hz. Musa (as), Hz. Harun (as), Hz. Zülkifl (as), Hz. Davud (as), Hz. Süleyman (as).**

– Demek ki senin ismin de bir peygamber ismiymiş, dedi Sultan Teyze göz kırparak.

Süleyman sırtını dikleştirip gururla başını sallayarak onayladı. Başlangıç noktasına üçüncü sırada ulaşan İbrahim oldu. Etrafına gülücükler saçarak geldi.

- Hz. İbrahim (as), Hz. İsmail (as), Hz. İshak (as), Hz. Yakub (as), Hz. Yusuf (as), Hz. Eyyüb (as).

Sultan Teyze gözleriyle etrafı taradı.

– Peki Asiye nerede kaldı?

İbrahim,

– Güvertenin arkasındaydı galiba." dedi.

Oraya gittiler. Asiye oyunu unutmuş cebindeki kurabiye kırıntılarıyla martıları besliyordu. Karşısında Sultan Teyze`yi görünce biraz mahcup oldu.

– Şeey... Ben ararken martıları gördüm, yakınımdan uçup duruyorlardı, kurabiyemin kokusunu aldılar sanırım. Biraz acıkmışlar da.

– Çok iyi yapmışsın tatlı kızım. Onların da karnının doyması gerek değil mi?

Peki peygamber isimlerini topladın mı cebine?

Sultan Teyze`nin bu tatlı sözleri Asiye`yi rahatlattı. Cebindeki parçaları çıkartırken;

– Hah... Buldum. İşte buradalar. Ehem... Aaa burada yedi tane peygamber ismi varmış, dedi ve saymaya başladı:

- Hz. İlyas (as), Hz. Elyesa (as), Hz. Yunus (as), Hz. Zekeriyya (as), Hz. Yahya (as), Hz. İsa (as) ve Peygamberimiz Hz. Muhammed (sas).

– İşte bu! Çocuklar sizinle gurur duyuyorum. Kur'an'da ismi geçen **25** peygamberi de buldunuz. Bu görev için neden seçildiğiniz ortada.

Abdullah aniden soruverdi:

– Tamam da şimdi bu parçaları neden topladık?

– Merak etme yakında öğreneceksiniz. Siz onları şimdilik ceplerinize koyun, dedi Sultan Teyze.

Tekne, gördükleri adaya iyice yaklaşmıştı. Çocuklar henüz farkında değillerdi. Akıllarda yeni sorular birikmişti. Abdullah:

– Sultan Teyze, **Allah (cc) neden bu kadar peygamber göndermiş ki?**

Bir tane yetmez miydi?

– Hele şöyle bir oturalım. Siz koşuşturdunuz ben yoruldum.

Çocuklar Sultan Teyze'nin etrafında çember kurup oturdular. Sultan Teyze yeni bir soruyla dikkatlerini çekti.

– Bir bina düşünün. Tuğlalarından bir tanesini çekip alsak ne olur?

Abdullah tek kaşını kaldırdı. Bir düşünür edasıyla cevapladı:

– Yıkılmaz belki ama bina eksik olur.

– Peki tek bir tuğlayla bir bina yapsak olur mu?

– Bir tane tuğladan bir duvar bile olmaz ki, diye kıkırdadı İbrahim.

– Rabbimiz gönderdiği tüm peygamberlere **TEVHİDİ** yani **Allah'ın (cc) bir ve tek olduğunu kabul etmelerini** ve anlatmalarını istemiş.

Süleyman şöyle bir zihnini yokladı.

– Demek ki İhlas suresi **tevhidi** anlatmak için gönderilmiş. **De ki: "O Allah birdir."** diye başlamıyor muydu?

Sultan Teyze, "Bilgiler hafızaya kaydedilmiş. Bu çok iyi!" diyerek Süleyman'ın başını okşadı ve sözlerine devam etti:

– Tevhidi bir bina kabul edersek tüm peygamberler bu bina için bir tuğla koymuştur. Hatta İslam dini de bu binanın çatısıdır.

İbrahim muzipçe güldü.

– Bir tuğla eksik olursa ne olur?

Süleyman cevap verdi:

– Kocaman bir delik olur. Yazın sıcak, kışın soğuk olur, dedi.

Gülüştüler.

– Binanın eksiksiz olması için bütün tuğlalara ihtiyaç vardır. Hatırlıyor musunuz? **'Allah (cc) tüm eksikliklerden uzaktır.'** demiştik.

Süleyman **"Sübhanallah"** diyerek atılıverdi sonra aferin bekleyen gözlerle Sultan Teyze'ye baktı. Beklediği ödülü aldı.

– Ah... Sizler öğrendikçe öyle mutlu oluyorum ki, dedi sevinçle Sultan Teyze.

Asiye'nin aklında bir soru dönüyordu. Soracak da soramıyor gibi bir oraya bir buraya bakıyordu. Bu durum Sultan Teyze'nin gözünden kaçmadı.

– Çekinme Asiye, söyle. Seni bu kadar kıvrandıran nedir?

Asiye,

– Belki biraz garip bir soru olacak ama Allah (cc) neden insanüstü güçleri olan peygamberler göndermemiş acaba?

Sultan Teyze, Asiye'nin sorusunu beğenmişti.

– Peygamberler sıradan insanlara örnek olmak için gönderilmiştir. Sıradan insanların üstün güçleri olan insanlar gibi davranması, yaşaması zor olmaz mıydı?"

İbrahim,

– Evet kurtlar aslan gibi kükreyemez, aslanlar da kurt gibi uluyamaz herhalde.

Abdullah da arkasından bir örnek verdi.

– Bence, karıncalar da arılar gibi uçmaya çalışmaz.

Süleyman hemen sonuca vardı:

– O zaman biz de kendimize benzeyen bir insanı takip etmeliyiz, değil mi?

– Kur`an-ı Kerim`de Rabbimiz şöyle buyurur: **"... Allah'ın Resûlü'nde, sizin için, pek güzel bir örnek vardır."**[5]

Peygamberler biz onları taklit edelim, onlar gibi yaşayalım diye vardır. Onlara bakıp yaptıklarını tekrar ederiz. Mesela biz Peygamberimizin (sas) bize gösterdiği gibi sağ elle yemek yiyoruz. Yatarken sağ tarafımıza doğru yatıyoruz.

O sırada Asiye hapşırdı.

– Hapşırdığımızda "Elhamdülillah" diyoruz, değil mi, diye devam etti Sultan Teyze.

Asiye **"ELHAMDÜLİLLAH"** dedi.

Rüzgâr şiddetini artırmış, denizde küçük dalgalar oluşmaya başlamıştı.

[5] Ahzab Suresi, 21 Ayet.

Güneş pırıl pırıl parlıyordu. Sultan Teyze ayağa kalktı. Mis gibi havayı içine çekerek

– Ayet rüzgârları başladığına göre gideceğimiz yere çok yaklaştık, dedi.

Teknenin ön kısmına doğru ilerlediler. Adaya epeyce yaklaşmışlardı. Rüzgâr hızlandıkça tekne de hızlanıyordu. O da ne! Gökyüzünü kaplayan binlerce martı tekneden birer parça alarak adaya doğru uçmaya başladı. Sultan Teyze,

– Acele edin çocuklar, dedi ve teknenin alt katına inen merdivene yöneldi.

Merdivenlere koşarken bastıkları parçayı bir martı kapıp gidiyordu. Hızlıca indiler. Tebliğ kapısından içeri kendilerini attılar. Bir anda kendilerini adada buldular. Şaşkın bir şekilde sağa sola bakarken bir de ne görsünler! Beşer Ağacı

karşılarında duruyordu. Bir dalı daha ye-
şermişti. Görünen o ki bu görev de başa-
rıyla tamamlanmıştı.

7

Tevhid Kütüphanesi mi?

Bir anda yer ayaklarının altından kaydı. Sanki iki farklı fotoğrafta aynı pozu vermişler fakat arka plan değişmiş gibiydi. Beşer Ağacı ışık tanecikleri halinde kayboluverdi. Kimsenin gık diyecek hali yoktu. Şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı. Bir bilgisayar oyununun oyuncularıymış gibi hissediyorlardı. Kendilerini kale gibi bir binanın önünde buldular. Bir kuş sesiyle başlarını gökyüzüne kaldırdılar. Süleyman,

– Bu bir ebabil. Uzun zamandır görmemiştim, dedi.

– Ne, ebabil miii? Şu bizim bildiğimiz ebabil miii? Fil suresindeki ebabil mii? diyerek gözlerini büyüttü İbrahim.

Sultan Teyze,

– Allah (cc) bilir İbrahim. Belki de gerçekten bu ebabil o ebabildir, dedi.

Süleyman'a döndü ve omzuna yavaşça vurdu.

– Süleyman kuşları da bilirmiş gerçekten, dedi.

Süleyman biraz utandı ama övgü almak hoşuna gitmişti.

– Şu yaşadığımız nasıl bir şeydi yahuu. Şaşkınlıktan gözlerim yuvalarından çıktı!

Sultan Teyze elini Süleyman'ın omzuna attı.

– Haklısın Süleyman. Şaşıralım. Rabbimizin bizim için yarattıkları karşısında da şaşıralım.

– Ben çok şaşırıyorum Sultan Teyze.

– Neye çok şaşırıyorsun Asiye, söyle bakalım.

– Mesela küçücük bir tohum nasıl büyür de kocaman bir ağaç olur?

– Mesela ben nasıl bu kadar hareketli olduğuma şaşırıyorum Sultan Teyze. Bazen yerimde duramıyorum, diyerek araya girdi İbrahim.

Süleyman onayladı.

– Ona ben de şaşırıyorum İbrahim. Halbuki küçükken yerinden kalkmazdın.

Sultan Teyze,

– Allah (cc) iyiliğinizi versin çocuklar. Güldürdünüz beni. Başka neye şaşırıyorsunuz?

– Arılar... diye söze girdi Abdullah. "Çiçeklerden topladıkları polenleri nasıl bizim için lezzetli bir bala dönüştürüyorlar. Çok şaşırıyorum."

– Ya ineklere ne demeli. Otla beslendikten sonra inekten bembeyaz süt nasıl çıkar. Şaşırıyorum, diye ekledi Süleyman.

"Kâinattaki her şeyi dikkatle gözlemleyelim ve Allah'ın (cc) yaratma gücünü görüp hem şaşıralım hem gurur duyalım. **'Ya Bâri! Sen her şeyi uygun bir tarzda ve birbirine uygun yaratansın'** diye Allah'ı (cc) zikredelim." dedi Sultan Teyze.

İbrahim,

– Benim gördüğümü siz de görüyor musunuuuz? diyerek lafa girdi.

Abdullah,

– Görülmeyecek gibi mi sence? Tabii görüyoruz kocaman binayı. Kapısı var ama kapalı.

– Eveeet. Şu an Tevhid Kütüphanesi'nin önündeyiz. Burası dünyanın en büyük, en geniş kütüphanesidir, dedi Sultan Teyze.

– Tevhid Kütüphanesi mi? dedi Abdullah.

Hemen kütüphanenin duvarlarına yaklaştı. Bir de ne görsün! Teknenin küçük parçaları... Sonra ceplerini yokladı. Topladığı parçalar oradaydı. Sultan Teyze'ye döndü ve sordu:

– Bu kütüphanenin duvarları da teknenin parçaları gibi. Ne demek oluyor bu?

– Martılar tekneden kopardıkları parçalarla **Tevhid Kütüphanesi'ni** yapmış olmalı. Hani her peygamber tevhid binası için bir tuğla koymuştu. Hatırladınız mı?

Asiye yerinde zıplayarak,

– Eksiksiz binaa, dedi.

Sultan Teyze şöyle bir gökyüzünü kontrol etti. Acele eder gibi,

– Hadi vakit kaybetmeden kütüphanemizi tanıyalım. Teknede topladığınız parçaları çıkarın bakalım, dedi.

Hepsi ceplerini, çantalarını aceleyle yokladılar. Parçaları çıkarıp ortaya koydular. Ne yapacakları konusunda bir fikirleri yoktu, şaşkın şaşkın birbirlerine ve tabii Sultan Teyze'ye bakıyorlardı.

Sultan Teyze,

– Şimdi parçaları kapının üzerindeki yerlerine koyalım, dedi.

Kütüphanenin kapısına yaklaştılar. Kapının üzerinde parçalara göre yuvalar vardı. Biri hariç hepsini yerleştirdiler. Asiye'nin bulduğu Hz. Muhammed (sas) parçası kalmıştı.

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Hepsi besmele çekerek girdiler. Devasa bir kütüphaneydi burası. Etrafta sıra sıra raflar vardı. Raflarda binlerce kitap... Kitap kokusu kütüphaneyi sarmıştı. Garip bir şekilde kitapların rengi biraz solgundu. Asiye kutsal emanet gibi taşıdığı parçayı göstererek

– Bunu nereye yerleştireceğiz? diye sordu.

– Bilmiyorum kızım. Sen onu iyi koru. Elbet bir kapının kilididir, dedi Sultan Teyze.

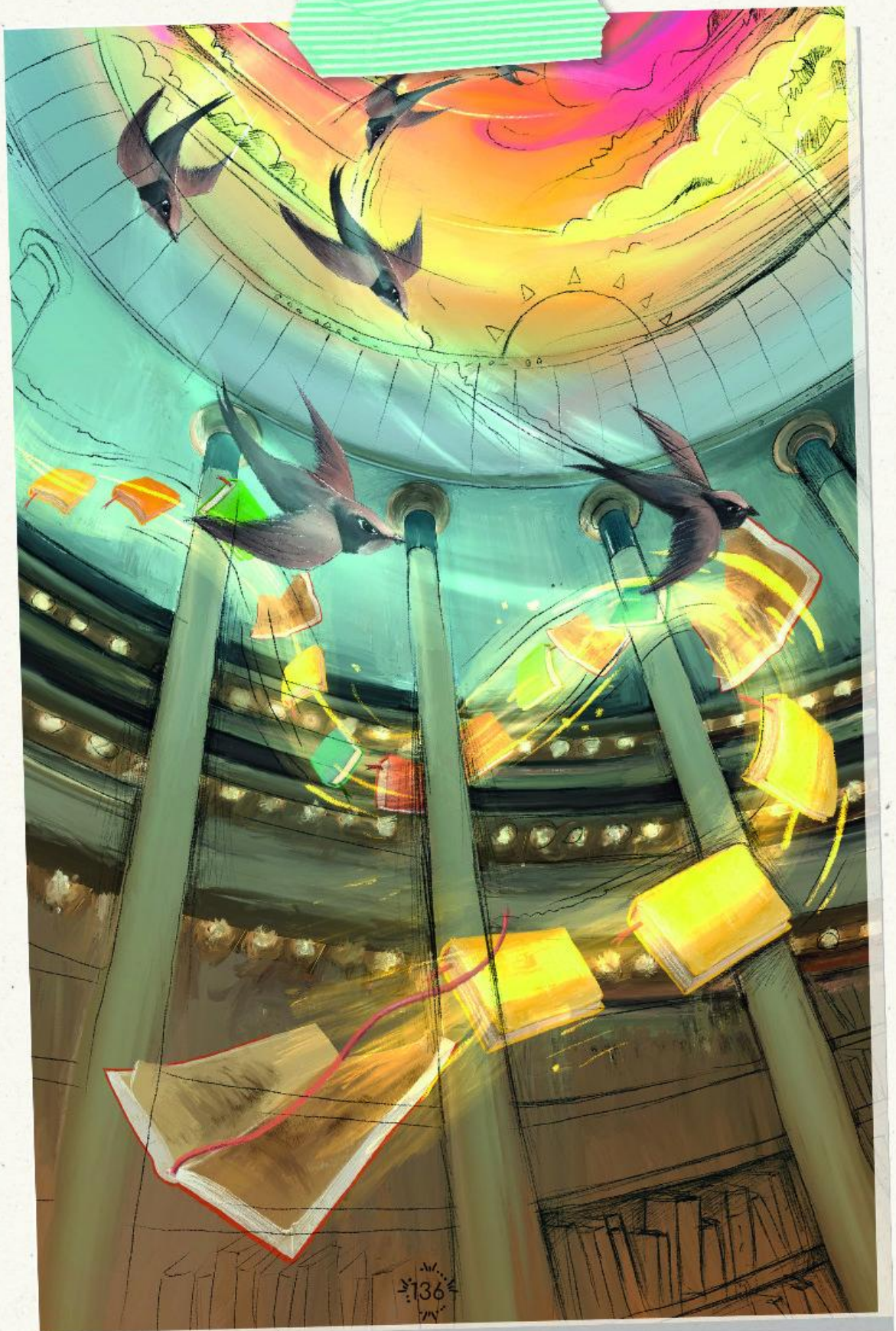
Süleyman,

– Bu kitapların içinde ne yazıyor? Burası nasıl bir kütüpha...

derken birden bir ebabil tepelerinden çığlık atarak geçti. Sesi kütüphanede yankılanıyordu. Başlarını yukarı kaldırdılar. Kütüphanenin çatısı yoktu. Gökyüzünü görebiliyorlardı. Ebabil çığlık gibi ötüşüyle kütüphanenin üzerinde tur atıyordu. Sultan Teyze elini bir defa çırptı.

– Peki başlayalım. Etrafınıza şöyle bir göz atın bakalım. Var mı aklınıza gelen bir soru?

– Kitap nediiir? diyerek güldü İbrahim. Süleyman burun kıvırdı.

136

- Bilmiyor musun sanki kitabın ne olduğunu. Bu kitapların içinde ne var?

- Tevhid Kütüphanesindeki kitapların içinde vahiyler vardır Süleyman.

Allah`ın (cc) peygamberlerine bildirdiği hükümler, emir ve yasaklardır demiştik. **Mesela Kur'an'daki her ayet bir vahiydir.**

- Bu kitaplardan hangisi Kur`an peki? diye merakla sordu Asiye.

- Hadi gelin. Şöyle bir kütüphanemizi dolaşalım. Hem de Kur`an`ı ararız.

Bu teklife hayır demek mümkün değildi. İçeriyi gezmek için can atıyorlardı. Kütüphaneyi dolaşmaya başladılar.

Gezdikçe cepler sorularla doluyordu. Meraklı Asiye önden gidiyor raflardaki kitaplara bakıyordu. Birden önüne bir ebabil kondu. Asiye`nin yüzünde güller açtı.

– Sen ne güzel şeysin öylee, diyerek sevdi.

Ebabil havalandı başka bir rafa kondu.

– Senin canın yakalamaca mı oynamak istedi? Tamam ben de çok severim.

Ebabil durmadan bir oraya bir buraya konuyordu. Asiye de arkasından onu kovalıyordu. Raflardan bir tanesinde parlak bir kitap gördü. Üzerindeki yazıyı heceleyerek okudu:

– Muuus-haaaff! Mushaf mı? İçinde ne yazıyor acaba? Bismillâhirrahmânirrahîm! diyerek kitaba uzandı.

Mushaf'a dokununca kitaplık büyük bir gürültüyle, gıcırdayarak yana kaydı. Asiye'nin ödü patladı. O da ne, bir kapı! "Sultan Teyze yoksa cebimdeki parça bu kapının mı anahtarı?" diyerek arkasını döndü. Arkasında kimsecikler yoktu. Sultan Teyze'nin "Burası güvenlidir." sözünü hatırladı.

Biraz rahatlamıştı. Ebabillerin seslerinin kütüphanede yankılandığı geldi aklına. Birden,

- **Abiii!** diye bağırdı.

Sultan Teyze ve çocuklar gezerken kitaplar üzerine konuşmaya başlamış ve sohbete dalmışlardı. Asiye`nin yankılanan çığlığını duyunca etrafı kolaçan ettiler. Yoktu. Sultan Teyze yukarı baktı,

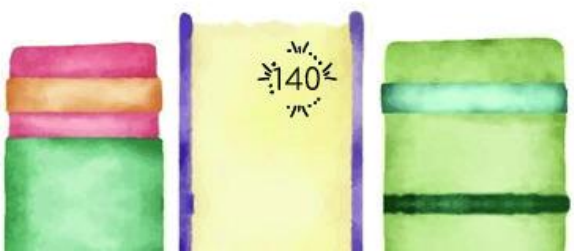
- Bakın ebabiller çoğalmış ve şurada birikmişler, oraya gidelim, dedi.

Ebabillerin olduğu yere gittiler. Asiye`yi orada buldular. Asiye hiçbir şey olmamış gibi kitaplığı gösterdi.

- Bakın ne buldum! dedi.

- Ne oldu burada, diye sordu Sultan Teyze.

- Şu rafta biraz parlak bir kitap gördüm. Adı Mushaf`mış. Merak ettim, bakmak istedim.

Tam alacaktım ki kitaplık yana kaydı ve arkasından bu kapı ortaya çıktı.

Süleyman,

– Esrarengiz! Acaba gizli bir geçit mi var? Bir baksak mı, dedi.

Sultan Teyze Asiye'nin saçlarını okşadı.

– Mushaf'ın kapısını bulmuş olmalısın, dedi ve kapıyı açmaya çalıştı.

Kapı açılmıyordu. Asiye'ye dönerek;

– Son kalan parçamız bu kapıyı açacak galiba. Hadi gel de parçayı yerleştir bakalım, dedi.

Asiye ceplerini yokladı. Eyvah! Parça yoktu. Ebabille oynarken düşürmüş olmalıydı.

– Haberler kötü. Galiba ben o parçayı düşürdüm, dedi.

Sultan Teyze,

– Merak etme. Buralardadır. Şimdi buluruz, dedi ve geçtikleri yerlerde parçayı aramaya başladılar.

İbrahim`in aklına bir şey takılmıştı. Pat diye sordu:

– Mushaf ne demek kiii?

Sultan Teyze köşe bucak arıyordu. Bir taraftan da İbrahim`in sorusunu cevapladı.

- Mushaf, sayfaların bir araya toplanarak kitap haline getirilmesidir. Ayetler yeryüzüne ilk ulaştırıldıklarında insanlar onları unutmamak için kağıt ve deri parçalarına yazmışlar. Bu şekilde dağılıp kaybolmasın diye de sayfaları bir araya getirip ciltlemişler, yani Mushaf yapmışlar. Bu nedenle Kur'an'ı Kerim'in kitap halinde yazılı ve bir araya gelmiş haline Mushaf deriz.

İbrahim,

– Evet şu an beynime yeni bir bilgi daha giriş yaptı, dedi muzipçe.

Bu sırada Abdullah kitaplıkları inceliyordu.

– Bakın burada ne var! diye seslendi.

Kaybolan parçayı bulduğunu zannedip yanına koştular. Elinde bir kitap vardı. Kapağını açmış inceliyordu. Bu kitap diğer kitaplardan biraz daha parlaktı. Hatta kitaplıkta üç kitap daha böyleydi.

– Ahh... Ben de parçayı buldun sandım.

Onlar diğer ilahi kitaplar: Tevrat, Zebur ve İncil, dedi Sultan Teyze.

– Diğer kitaplara göre biraz parlaklar ama Kur`an-ı Kerim en parlakları. Neden?

– Kitabımız Kur`an-ı Kerim indirildiğinden bu zamana bir harfi bile değişmemiştir. Nurunu kaybetmemiştir.

– Nasıl korumuşlar, nasıl hiç bozulmamış?

Sultan Teyze,

– Kur`an-ı Kerim`in korunması sadece insanların onu kitap haline getirmesiyle olmadı. Allah Teala`nın takdiriyle oldu. Peygamberimiz (sas) titizlikle ayetleri yazdırdı, aynı titizlikle ezberletti. Allah Teala da kitabın korunacağına dair söz vermiştir.

– Peki bir de ben sorayım. Diğer kitaplar hangi peygamberlere indirilmiştir? Biliyor musunuz?

Bir müddet düşündüler. Abdullah sanki bir şeyler hatırlar gibi oldu.

- İncil Hz. İsa'ya (as) indirilmişti fakat diğerlerini bilemiyorum.

- Tevrat Hz. Musa'ya (as) ve Zebur da Hz. Davud'a (as) indirilmiştir, diyerek tamamladı Sultan Teyze.

Asiye yine yanında duran abisini **"İlahi kitap** ne ki?" diyerek dürttü. Sessiz konuşmayı pek beceremezdi. Sorusunu herkes duymuştu. Abdullah araya girdi.

– Anlamadın mı akıllım? **Allah (cc) tarafından gönderilen kutsal kitaplar** işte. Kur'an-ı Kerim, Tevrat, Zebur, İncil.

– Hmm... Peki.

İbrahim'in merak ettiği başka bir şey vardı.

– Hz. İbrahim'e kitap indirilmemiş mi? Ya da diğer peygamberlere?

– Hah... İyi hatırlattın İbrahim.

Hz. Âdem (as), Hz. İdris (as), Hz. Şit (as) ve Hz. İbrahim'e (as) de sayfalar indirilmiştir. Rabbimiz onlara birkaç sayfa tutacak kadar ayet indirmiştir.

Diğer peygamberler konusunda bir bilgimiz yok. Belki onlara da sayfa indirilmiştir. Tekrar parçayı aramaya koyuldular. Bunun kolay bir yolu olmalıydı. Sanki samanlıkta iğne arıyorlardı. Sultan Teyze biraz düşündü. Bu sırada Süleyman,

– Düşündüm de Rabbimiz bize örnek olsun diye peygamberleri göndermiş. Kitapları neden indirmiş? deyiverdi.

– Diyelim ki bir makine aldın. Nasıl çalıştıracağını bilmiyorsun. Ne yaparsan düzgün çalışır, ne yaparsan bozulur bilmiyorsun. Nereden yardım alırsın?
Abdullah bilmiş bilmiş,

– İçine nasıl çalıştığını anlatan kağıt koyuyorlar Sultan Teyze. Babam geçen gün bir telefon almıştı, hep o kağıda bakarak çalıştırdı, dedi.

– Çok güzel söyledin Abdullah, tam isabet aferin sana.

– İşte Rabbimiz bizi yaratmış. Bizim için hayatı yaratmış. Bunları nasıl kullanacağımızı öğretmek için de kullanma kılavuzu göndermiş. Yani ilahi kitapları. Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de neden ilahi kitapları gönderdiğini açıklıyor:

...Anlaşmazlığa düştükleri şeylerde, insanlar arasında hükmetmek için onların beraberinde hakikati gösteren kitap(lar) da indirdi.[6]

– İlahi kitaplar bize ne fayda sağlar mesela? dedi Abdullah.

- İlahi kitaplar hayatımızda bize rehberlik ederler. Tıpkı peygamberler gibi. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlatırlar. Unuttuğumuzu hatırlatırlar. Yolumuzu kaybettiğimizde bize her zaman doğru yolu gösteren kaynaklardır.

[6] Bakara Suresi, 213 Ayet.

Kitapların sağına soluna, kitaplıkların altlarına üstlerine bakıyorlardı. Birden Sultan Teyze, "Buldum!" dedi.

Çocuklar koşarak yanına gittiler

– Neyi buldun, parçayı mıı? dediler.

Sultan Teyze,

– Söyleyin bakalım Kur'an-ı Kerim hangi peygambere indirilmiştir? diye soruverdi.

Çocuklar ne yaptığını anlayamadılar. Asiye Sultan Teyze'nin durumunu garipsememişti.

Ellerini havaya kaldırıp öne atılarak,

- Peygamberimiz Hz. Muhammed'e (sas), dedi.

Aniden kitaplığın altından bir ışık parladı. Olanlara şaşırıp kaldılar. Eğilip baktıklarında aradıkları parçayı gördüler.

Peygamberimizin (sas) adını anmak kaybettiklerini bulmada onlara yardımcı olmuştu. Parçayı alıp hemen kapının yanına koştular. Yerine yerleştirince kapı açılmaya başladı.

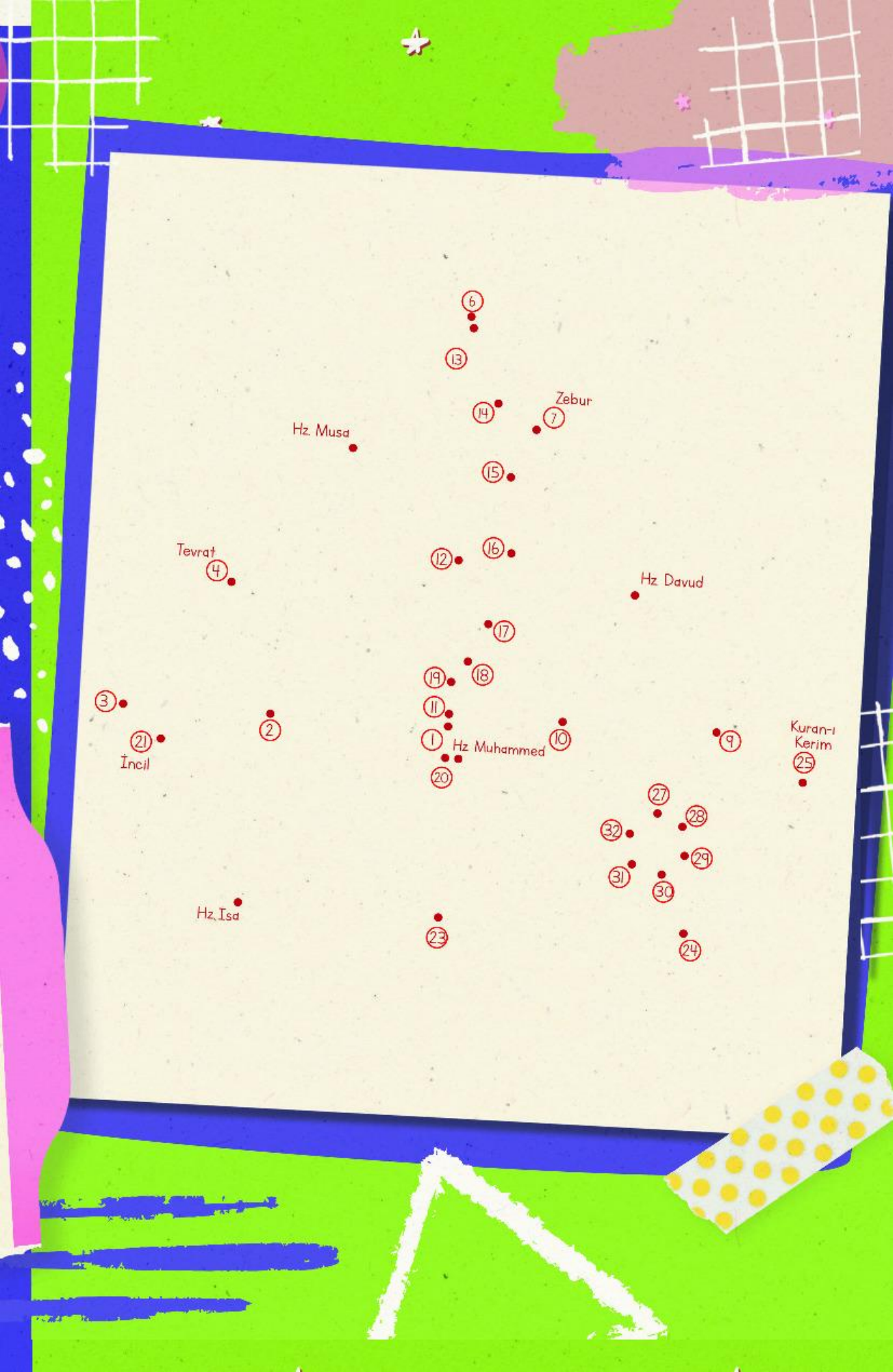
Önden Abdullah ve Süleyman girdi. Asiye, İbrahim ve Sultan Teyze de arkalarından. Acaba bu gizemli geçitte onları ne bekliyordu?

TEVHİD KÜTÜPHANESİ Mİ?

Ispinoz Beşlisi tevhid kütüphanesinde doğru parçaları birleştirerek gizemli kapıyı açmaya çalıştılar. Sen de yönergeyi okuyarak gizemli resmi ortaya çıkar.

Yönerge

1. Sayılarla işaretlenmiş noktaları sırayla birleştirmeye başla.
2. **Kutsal Kitap Durağına Gelince Dur!** Eğer bir nokta üzerinde kutsal bir kitabın adı varsa (Tevrat, Zebur, İncil, Kur'an-ı Kerim gibi), dur ve düşün!
3. **Kitabın Peygamberini Bul!** Bu kitabın hangi peygambere indirildiğini hatırla. Sonraki nokta, bu peygamberin bulunduğu nokta olacak. Çizgiyi oraya doğru çiz!
4. **Kaldığın Yerden Devam Et!** Peygamber noktasına ulaştığında, onu bir sonraki sayı olarak düşün ve sıradan devam ederek birleştirmeye devam et.

6
13
14
Zebur
7
Hz. Musa
15
16
Tevrat
4
12
Hz. Davud
17
19
18
3
11
2
21
İncil
1
Hz. Muhammed
10
9
Kuran-ı Kerim
25
20
27
28
32
29
31
30
Hz. Isa
23
24

8

NEREYE GİTTİ EBABİLLER?

Tekrar güçlü bir ebabil çığlığı yankılandı kütüphanede. O da ne! Ebabillerin topluca bir yere doğru uçtuğunu gördüler. Sonunda kütüphanenin tepesinde bir tane bile ebabil kalmamıştı. Bu, görevlerini tamamladıkları anlamına gelmiyor muydu? Neden Beşer Ağacı ortaya çıkmamıştı? Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

İşin kötüsü kitaplık da arkalarından kapanmıştı. Artık geri dönemezlerdi. Asiye korkuyla sordu:

– Sultan Teyzeee! Şimdi biz burada kilitli mi kaldık? Nereden çıkacağız? Ebabiller nereye gitti?

– Ben de bilmiyorum güzel kızım. Buranın bir çıkışı olmalı. Beraber bulacağız.

Abdullah,

– Bakın! Burada bir harita var, diye seslendi.

Koşarak yanına gittiler. Haritayı incelediler. Bulundukları yerin haritasına benziyordu. Haritanın altında bu bölümle alakalı bilgiler yer alıyordu. Abdullah yüksek sesle okudu.

- Kütüphanemizin Mushaf bölümündesiniz. Bu bölümünde ayet dediğimiz 6236 adet kitap vardır. Bu kitaplar sure adı verilen 114 kitaplığa yerleştirilmiştir. Her kitap sorularınıza bir cevaptır. Hadi sorun, cevabı bulun ve öğrenin.

İbrahim,

– Oyun gibi bir şey buuuu! diye bağırdı sevinçle. Arkasından Asiye,

– Her şeyi soracağım, diye zıpladı. Az önceki tedirginliği gitmişti. Sultan Teyze,

– Çocuklar çıkışı bulmamız lazım. Sizce kitaplar çıkışı bulmamızda yardımcı olabilir mi?

Abdullah,

– Olabilir bence. Madem burası Mushaf bölümü, bence Kur`an-ı Kerim`in son suresinin bulunduğu yere doğru gitmeliyiz.

– Yani nereye? diye atıldı Asiye.

– Hmm... Nas suresiydi galiba. Yani

Nas Kitaplığı.

– Abdullah haklı olabilir. Hadi Nas Kitaplığına gidelim!

Sultan Teyze çocukları önüne kattı ve doğruca Nas Kitaplığına gittiler. Asiye ve İbrahim bundan hiç memnun olmadı.

Akılları sorularda ve alacakları cevaplarda kalmıştı. Vardıklarında kitaplığın yanında bir kapı buldular. Çok sevindiler. Fakat sevinçleri çok uzun sürmedi. Kapı kilitliydi. Sultan Teyze,

– Çocuklar anlaşılan buradaki görevimiz henüz tamamlanmamış. Galiba öğrenmeniz gereken bir şeyler daha var. Hadi bakalım. Aklınızdaki soruların cevaplarını arayalım, dedi.

Süleyman biraz umutsuzdu.

– Peki cevapların nerede olduğunu nasıl bileceğiz. **6236 ayet var**, dedi.

– Siz sorun bakalım. Neler olacak görelim.

Soru, Asiye'nin dudağının kenarındaydı.

– Şimdi biz kitaplara iman dedik. Kitabımız Kur'an-ı Kerim'den başka diğer kitapların içindekilere de mi inanıyoruz?

Asiye`nin sorusuyla birlikte kitaplıklar arasından altın parıltısı gibi bir ışığın geldiğini gördüler. Oraya yöneldiler. Işık, Yunus Kitaplığı`ndan geliyordu. Kitaplıktaki **37.** kitap parıl parıl parlıyordu. Asiye kitabı aldı ve satır satır okudu:

- Bu Kur'an, Allah'tan (indirilmiş olup) başkası tarafından uydurulmuş değildir. Fakat o, önceki (ilâhi kitap)ların da (aslını) tasdik eder(onaylar), Kitab'ı (Kur'an'ı) açıklar. Onda asla şüphe yoktur, âlemlerin Rabbi tarafından (indirilmiş)tir.[7]

Sultan Teyze,

– Bak güzel kızım. Kur`an-ı Kerim son peygambere indirilen son kitaptır. Başka peygamber ve kitap gelmeyeceğine göre herkes artık sadece son peygambere ve son kitaba inanmalıdır.

[7] Yunus Suresi, 37 Ayet.

Daha önceden gönderilen Tevrat, Zebur ve İncil'in aslı, insanlar tarafından değiştirilmiştir. Ama gerçek Tevrat, Zebur ve İncil'de olanlar zaten Kur'an'ın içerisinde vardır. Böylece biz bütün kitaplara iman etmiş oluyoruz.

– Aaa evet. **Kur'an-ı Kerim**'e iman edince bütün kitaplara iman etmiş oluyoruz, diyerek güldü.

– Şimdi soru sırası bende, dedi Süleyman.

- Peygamberimize (sas) inen ilk ayetler hangisi?

Bu defa ışık daha kuvvetliydi. Kitaplığın yanına gidince sebebini anladılar. Işık, Alak Kitaplığı'ndan geliyordu. Bir tane değil tam beş tane kitap parlıyordu. İlk beş kitabı Süleyman teker teker okudu.

- Yaratan Rabbinin adıyla oku (ve bildir insanlara). O insanı bir

alaktan yarattı. Oku, insana bilmediğini öğreten, kalemle (yazmayı) öğreten Rabbin en büyük kerem sahibidir.

– Oh iyiymiş. Ben zaten okumayı çok severim, dedi Süleyman gururlanarak. Sultan Teyze gülümsedi.

– Kâinat kitabını da okumalıyız, dedi. Abdullah 'kâinat kitabı' sözünü Sultan Teyze'den daha önce de duymuştu.

– Bu nasıl bir kitap Sultan Teyze? diye sordu.

– Yaratılan her şey okunması gereken bir kitap gibidir evladım. İnsanlar, hayvanlar, bitkiler, doğa olayları... Mesela yağmurun yağması için sadece 'her sene bahar aylarında gerçekleşen bir doğa olayı' diyorsak eksik okuyoruz demektir.

– Peki doğrusu nasıl? diye merakla sordu Abdullah.

– Rabbimiz kullarına rahmet ediyor. Onların su ihtiyacını yağmurla gideriyor. Yeri suluyor; bitkiler yetişiyor. Yetişen bitkileri hayvanlar yiyor; bize besin oluyor. Bütün bunları görür ve "Rabbimiz sen yağmuru boşuna yaratmadın. Sana teşekkür ediyoruz." dersek doğru okumuş oluruz.

Sultan Teyze arada bir gökyüzüne bakıyor ebabillerin nereye gittiğini düşünüyordu.

Abdullah,

– Bir soru da ben sorayım, dedi. "Kur`an ayetlerinin hepsi tek defada, topluca mı gelmiş?"

– Hayır tabii.

– Ya nasıl olmuş?

Tam bu sorunun cevabını alacaktı ki, o gözleri kamaştıran ışık yine parladı ve çocuklar sorunun cevabını beklemeden

o yöne koştular. Bu defa ışık iki yerden geliyordu. İlkinin önüne vardıklarında Furkan Kitaplığı olduğunu gördüler. Yerinde duramayan Abdullah **32.** kitabı okudu:

- Küfre sapanlar/inkâr edenler: "Bu Kur'an ona bir defada topluca indirilmeli değil miydi?" dedi(ler). Oysa biz onu senin kalbine iyice yerleştirelim diye böyle (peyderpey, kısım kısım) indirdik. Hem de onu tertil üzere (tefekkür, düşünmek için bir okuyuşla) okuduk.

- Haha benim soruma cevap veriyor sanki!

- Evet Abdullah senin sorunun tam olarak cevabı bu ayette söylenmiş, dedi Sultan Teyze.

Sonra diğer ışığın parladığı yere gittiler, burası da İsra Kitaplığı'ydı. Burada parlayan kitap **106** numaradaydı.

İbrahim,

– Neden **106** olduğunu söyleyeceğim. Çünkü buuu **106.** ayeeett...

- Yine biz, Kur'an olarak onu, insanlara sindire sindire (ve ağır ağır) okuman için (ayet ayet, sure sure) ayırıp (gerektikçe) kısım kısım indirdik.

Abdullah elini çenesine koydu.

– Hmm demek ki daha iyi anlayalım ve hayatımıza yerleştirelim diye bu kadar uzun zamanda indirilmiş, dedi.
İbrahim bir muziplik peşindeydi.

– Şimdi soru sırası bende, diye atıldı. Herkesi bakışlarıyla süzdü.

– Biz buradan nasıl çıkacağız? deyiverdi.

Birden önündeki kitap parlamaya başladı. İsrâ Kitaplığı`nın **80.** kitabıydı. Korkudan eli ayağına dolaştı. Ne yapacağını bilemedi. İbrahim`i öyle görünce gülmeye başladılar.
İbrahim,

– Şeeey... Cevap ne kadar da yakınımdaymış. Hiç beklemiyordum, diye durumu toparlamaya çalıştı.

Kitabı çekip aldı. Beklenmedik bir şey oldu. Uzaklardan ebabillerin sesini duydular. Ses giderek yaklaşıyordu. Sultan Teyze göğe baktı.

– Ebabiller geri geliyorlar. Beşer Ağacı`na yaklaştık demektir,
dedi ve İbrahim`e döndü.

– Oku bakalım İbrahim. Nasıl çıkacağız buradan?

İbrahim yüksek sesle okumaya başladı:

- De ki: "Yâ Rabbi! (Hicretle gireceğim yere) beni doğruluk (ve hoşnutluk) üzere dahil et. (Çıkacağım yerden de) beni doğruluk (ve hoşnutluk) çıkışıyla çıkar. Bana tarafından yardım edici bir kuvvet (iktidar) ver.

Sultan Teyze içten bir **"Âmiin"** dedi.

Çocuklar da arkasından **"Âmin"** dediler.

Aniden kütüphane kararmaya başladı. Yukarı baktılar. Gördükleri karşısında ne yapacaklarını bilemediler. Binlerce ebabil kocaman bir çatıyı Tevhid Kütüphanesi`nin üzerine kapatıyordu. Abdullah,

– Tevhid binasının İslam çatısı! diye haykırdı.

Bizimkilerin şaşkın bakışları arasında çatı tastamam kapandı. Karanlıklar içinden o bembeyaz ışığı gördüler. Nas Kitaplığı`nın oradan geliyordu. Süleyman,

– Az önce bulduğumuz kapı açıldı galiba. Hadi oraya gidelim, dedi.

Hemen hareketlendiler. Durum tam da Süleyman`ın tahmin ettiği gibiydi. Kapı açılmıştı. Beraberce çıktılar. Çıkmalarıyla kütüphanenin kaybolması bir oldu. Karşılarında Beşer Ağacı`nı görünce Asiye mutluluğunu gizleyemedi.

– Bir an seni hiç göremeyeceğim zannettim canım ağacım, diyerek ağaca koştu.

Ağacın üç dalı yemyeşil olmuştu ve dallarında artık bir ispinoz, martı ve ebabil orkestrası vardı.

İbrahim`in kafasına bir kuş kondu. Almak için elini attığında kuş havalandı. Beşer Ağacı`nın kuru dallarından birine kondu. Kırmızı başı, kanatlarındaki sarı... Bu bir...

Labirentlerin gizemli dünyası seni bekliyor. Labirentte soruları cevapla. Anahtarları toplayarak kapıları aç. Engelleri bilginle aş. Kitaplara ulaş. Ama önce QR kodu okut.

9

SUYU NEREDEN BULACAĞIZ?

Çiiuuvv...

Çiiuuvv...

– Yanımdan bir şey mi geçti, diye sordu İbrahim.

– Sen öyle zannetmişsindir. Bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde ne geçecek? dedi Abdullah.

Sağına soluna bakındı. Önünü arkasını kontrol etti. Abdullah haklıydı. Buradan bir şeyin geçmesi imkânsız gibi görünüyordu.

Dördüncü kuru dalı tutmuşlar, kupkuru bir yere gelmişlerdi. Burası kum tepeciklerinin olduğu genişçe bir vadiydi. Etrafta birkaç cılız ottan başka yeşillik bulunmuyordu. Hepsi o kadar susamıştı ki, dilleri damaklarına yapışmıştı. Etrafta su içebilecekleri bir çeşme bile yoktu. Susadığının farkında olmayan tek kişi Asiye'ydi. Kırmızı kafalı sarı kanatlı eşsiz saka kuşuyla yer kapmaca oynuyordu. Sakanın konduğu yerlere koşuyordu.
Süleyman,

– Ben çok susadım. Suyu nereden bulacağız, dedi.

Hepsi birden "Ben de!" diye bağırdılar.
Sultan Teyze,

– Şurada bir tepecik var oraya çıkalım. Etrafı bir kolaçan edelim. Belki bir su kaynağı görebiliriz, dedi.
Tepeciğe çıktılar. Bakındılar bakındılar...

Bir şey göremediler. Saka kuşu onlarla beraber geliyordu fakat rehberlik etmiyordu. O yol gösterse belki suyu bulacaklardı. Sultan Teyze ellerini açtı.

- Ya Latif. Sen sonsuz cömertlik ve iyilik sahibisin. Bütün işleri en ince ayrıntısına kadar bilirsin. Fark edilmez yollarla kullarına çeşitli faydalar ulaştırırsın. Bizleri de ihtiyacımız olan suya ve hayır yollarına ulaştır, diye dua etti.

Çocuklar "Âmin." dediler. Saka kuşu âminle birlikte havalandı. Gökyüzünde birkaç tur attı. Çocuklar sakanın uçuşunu izliyordu. Birden bir su sesi çalındı kulaklarına. Arkalarını döndüler. Sesin geldiği yere doğru uzaklara baktılar. Birkaç tane kuyu görünüyordu.

Saka kuşu birden oraya doğru uçtu. Susadığını hatırlayan Asiye,

"Yaşasıın su içeceğiz!" diye sevindi. Kuşu takip etmeye başladılar. İbrahim arkadan geliyordu. Bu defa ses kulağının dibinden geldi.

Çiiuvv...

– Az önce yanımdan bir ok geçti sanki. Burada birileri vaaar! diye bağırdı.

Sultan Teyze, çocukları önüne aldı. Şöyle bir bakındı. Hiç kimseyi göremedi. Birden önlerinde bir kaya belirdi. Neredeyse çarpışacaklardı. Kayanın üzerinde **"... Evet, eğer sabreder ve (Allah'a itaatsizlikten) sakınırsanız ve (bu arada) onlar (düşmanınız) hemen üstünüze geliverirse, Rabbiniz size, özel işaretli, teçhizatlı beş bin melekle yardım eder."**[8] yazıyordu.

Sultan Teyze,

[8] Âli İmran Suresi, 124-125 Ayet.

– Çocuklar bir şeyler tahmin ediyorum. Su kuyularına vardığımızda anlatacağım. Hemen bu vadiyi geçmemiz lazım, dedi.

Yürümeye başladılar. Artık ok seslerini hepsi duyuyordu. Ne olduğunu anlamadılar. Duydukları rüzgâr sesine de çok benziyordu. Yok yok bu düpedüz hedefe fırlatılan ok sesiydi. Bir çatışma mı oluyordu acaba? Bu da mümkün değildi. Çünkü ortalarda kimse görünmüyordu. Abdullah,

– Beş bin melek mi? Yani melekler yardıma mı gelmişler?

– Uff ne güzel olurdu görsek. Düşünsene ışıktan kılıçlar, dedi heyecanla Süleyman.

– Bembeyaz dört nala koşan atlar, diye ekledi İbrahim.

– Çiiuvv çiiuvv savaşıyorlar. Amaa... Şeey... Biz melekleri görebilir miyiz Sultan Teyze? diye sordu Abdullah.

Sultan Teyze,

- Melekler nurdan yaratılmış ruhani varlıklardır Abdullah. Biz onları göremeyiz. Demiştik ya bizim görmemizin belli bir sınırı vardır. İnsanları, hayvanları, eşyaları görebiliriz ama duygularımızı göremeyiz. Sevgiyi, öfkeyi, kıskançlığı... Melekleri de göremeyiz.

Süleyman gözlerini kıstı.

– Peki var olduklarını nereden biliyoruz? dedi.

– Onların var olduğunu Kur`an-ı Kerim`de Rabbimiz haber vermiştir. **Sayısını bilemeyeceğimiz kadar çok melek vardır. Onlar Allah'ın (cc) emirlerini hiç itiraz etmeden yerine getirirler.**

– Peki onlar da bizim gibi mi? Karınları acıkır mı, susarlar mı? diye araya girdi Süleyman.

– Merak etme paşam. Rabbimiz bizi suya ulaştıracak. **Melekler bizden biraz farklıdır. Yiyip içmezler. Kız veya erkek değildirler. Günah işlemezler. Ayrıca tüm melekler gece gündüz Allah'ı (cc) zikretmekle görevlidir.**

İbrahim yürürken sürekli önünü arkasını kontrol ediyordu. Sanki birileri saklanmış da onları bulmaya çalışıyormuş gibiydi. Kuyulara doğru koşar adım yürüyorlardı.

Asiye,

– Saka kuşlarının sayısı artmış. Bakın! diyerek işaret etti.

Doğru sorular sorup yeni bilgiler öğrendikçe kuşların sayısı artıyordu.

Bir anda ok seslerinin arasında kılıç sesleri yükseldi. Abdullah sesi duyunca siper edinecek bir yer aradı. O da ne! Karşılarında bir kaya daha! Üzerinde "Sor! Siper edin! Susuz kalma!" yazıyordu.

Evet, bu görevlerinin bir parçasıydı. Bunu anlayınca biraz rahatladılar. Hâlâ kılıç ve ok seslerinin nereden geldiğini merak ediyorlardı ama şimdi onlara düşen soru sormaktı. Süleyman beklemeden sordu:

– Melekler sadece Allah'ı (cc) mı zikrederler, başka görevleri yok mu?

– Elbette ki var. Bazı meleklerin özel görevleri vardır. Mesela...

Sultan Teyze sözünü bitirmeden İbrahim'in dibinde bir kaya belirdi. İbrahim,

-Allaaaaah

diye bağırdı.

Ödü patlamıştı. Arkadaşları İbrahim'in halini görünce kıs kıs gülmeye başladılar. Kayanın üzerinde **"Cebrail, vahiy getirmekle görevli melektir."** yazıyordu.

İbrahim az önce hiç korkmamış gibi yaptı. Ellerini arkaya bağlayarak

– Eeee... Sadece Cebrail mi var? diye sordu.

Bu defa kuyulara giden yolda biraz uzakta bir başka kaya belirdi. Ok sesleri arasında oraya doğru koştular.

- Azrail, can almakla görevli ölüm meleğidir, yazıyordu.

İleride bir kaya daha belirdi. Kayanın üzerinde,

- Mikail, kâinattaki tabiat olaylarını, yaratıkların rızıklarını, ekinlerin, bitkilerin gelişmesini idare etmekle görevlidir, yazıyordu.

Sanki bir savaşın ortasında siperden sipere koşuyorlardı. Yorgunluktan tükenmişlerdi. İbrahim nefes nefese kaldı. Dinlenmek için biraz oturacaktı ki arkasında gürültüyle bir kaya daha çıkmasın mı? Yine "Allaah!" diye bağırdı.

– Bu da nedir canıım? Kayalar neden hep benim önümden arkamdan çıkıyor? Bu defa kıs kıs değil kahkahalarla güldüler. Kayanın üzerinde,

– İsrafil, kıyametin kopması ve ahiret hayatının başlaması sırasında sûra üflemekle görevlidir, yazıyordu. Sultan Teyze,

– Çocuklar bunlar dört büyük meleklerdir. Cebrail, Azrail, Mikail ve İsrafil, dedi.

– Bu kadar mı? Diğer melekler ne görev yapıyorlar?

Bu sefer daha büyük bir kaya gördüler.

Yanına koştular. Cevabı uzun bir soru sormuştu Süleyman. Yanına vardıklarında kayanın üzerinde kocaman bir **HATA** yazısı gördüler. Ardından **CEVABI UZUN SORU** yazısı çıktı ve bir anda kaya parçalara ayrıldı. Abdullah Süleyman'ı dürttü.

– Biraz daha kısa cevaplı bir soru sorsaydın ya. Şimdi cevabı nasıl bulacağız? dedi.

Sultan Teyze,

– Hadi bakalım. Şu dağılan parçaları doğru bir şekilde birleştirin.

Hemen parçaları toplamaya başladılar. Asiye bulduğu parçayı heceleyerek okudu.

– **MÜÜN-KER NEE-KİR.** Hah Münker ve Nekir. Böyle bir melek var galiba. Acaba görevi ne ki?

İbrahim Asiye'nin dibindeydi.

– Bak bendeki parçanın üzerinde **'İnsanların söz ve davranışlarını kaydeden yazıcı melekler.'** yazıyor, bu olabilir mi?

– Sultan Teyze'ye sormak lazım.

Koşarak Sultan Teyze'nin yanına gittiler. Ellerindeki parçaları gösterdiler.

Sultan Teyze,

– Diğerlerini bekleyelim. Bakalım neler çıkacak ortaya, dedi.

Bu defa Süleyman,

– 'Ölümden sonra insanları sorguya çekeceği belirtilen sorgu melekleridir.' yazılı bir parça buldum, diye bağırdı.

Abdullah hemen yanına koştu.

– Bende de **KİRAMEN KÂTİBİN** parçası var.

Sultan Teyze, Süleyman ve Abdullah'ın elindeki parçaları görünce yanına çağırdı. Koşarak geldiler. Parçaları ortaya koydular.

Asiye başını kaşıyarak

– Şimdi hangisi hangi görevi yapıyor kafam karıştı, dedi.

Abdullah,

– Kiramen Kâtibin yazıcı melekler olabilir mi Sultan Teyze?

– Neden öyle düşündün?

– Ne bileyim Kâtibin deyince aklıma kitap geldi. Kitap da yazıyla ilgili olunca öyle düşündüm.

– Aferin Abdullah. Çok güzel bir mantık kurdun. **Kiramen Kâtibin, insanların söz ve davranışlarını kaydeden yazıcı meleklerdir.**

İbrahim elini çenesine koydu.

– O zaman Münker ve Nekir de ölümden sonra insanları sorguya çekeceği belirtilen sorgu melekleridir, dedi.

Süleyman şaşırmış gibi yaptı, alkışlamaya başladı.

– Tebrik ederim İbrahim. Bu hiçbirimizin aklına gelmemişti.

İbrahim,

– Lütfen beni utandırmayın. Tezahürata gerek yok, diyerek karşılık verdi.

Gülüştüler.

Saka kuşlarının sesi ok seslerinden daha fazla duyulmaya başlamıştı. Sayıları gittikçe artıyordu. En azından sakaları görebiliyorlardı. Fakat oklar ortalarda görünmüyordu.

Sultan Teyze,

– Çok yorulduk çocuklar. Biraz dinlensek iyi olacak, dedi.

Bir kum tepeciğinin üzerine otururak etrafı kolaçan ettiler. Sultan Teyze aniden aklına bir şey gelmiş gibi söze girdi.

– Biliyor musunuz? Bazı melekler Allah`ı (cc) zikreden birini gördüklerinde onunla beraber Allah`ı (cc) zikrederler.

Asiye,

– Şimdi ben "Lâ ilâhe illallah!" desem onlar da söyler mi? dedi.

Sultan Teyze gülümsedi.

– Evet Asiye.

Asiye **"Lâ ilâhe illallah, Lâ ilâhe illallah!"** demeye başladı. Saka kuşları da ona eşlik eder gibi tepesinde dolaşıyordu.

– Bakın aklıma ne geldi. Peygamberimiz (sas) **"Kişi Müslüman kardeşinin arkasından dua ederse, melekler 'Âmin! Aynısı sana da olsun' derler."**[9] buyurmuştur.

Hadi herkes sevdiği biri için dua etsin.

Birbirlerine **"bana"**, **"bana"** diye işaretler yaptılar. Herkes kendine dua edilmesini istiyordu. Ellerini açtılar. Şöyle birbirlerini süzdüler. Gözlerini kapattılar. Dua etmeye başladılar.

[9] Müslim, Zikr, 86.

Duaları bitince içten bir **"âmin"** dediler. Gözlerini açtıklarında kendilerini kuyuların önünde buldular. İbrahim bulunduğu yerde zıplamaya başladı.

– Duam kabul oldu! 'Allah`ım arkadaşlarımı suya ulaştır!` diye dua etmiştim, dedi.

Sultan Teyze,

– Aferin İbrahim. Kütüphaneden de sorduğun soru sayesinde çıkmıştık. dedi.

Hepsi İbrahim`i alkışladı. Asiye "Suuuu!" diyerek koştu. Kuyulardan birkaçı taşla doldurulmuştu. Açık olan kuyudan sularını içtiler. Geldikleri yere doğru dönüp baktıklarında bir de ne görsünler!

İki ordu karşı karşıya çarpışıyordu. Gözlerine inanamadılar. Abdullah,

– Şimdi biz bu savaşın ortasından mı geçtik? Demek ki ok sesleri gerçekti, dedi.

– Bedir Savaşı. Şu an Bedir kuyularının yanındayız, dedi Sultan Teyze ve devam etti.

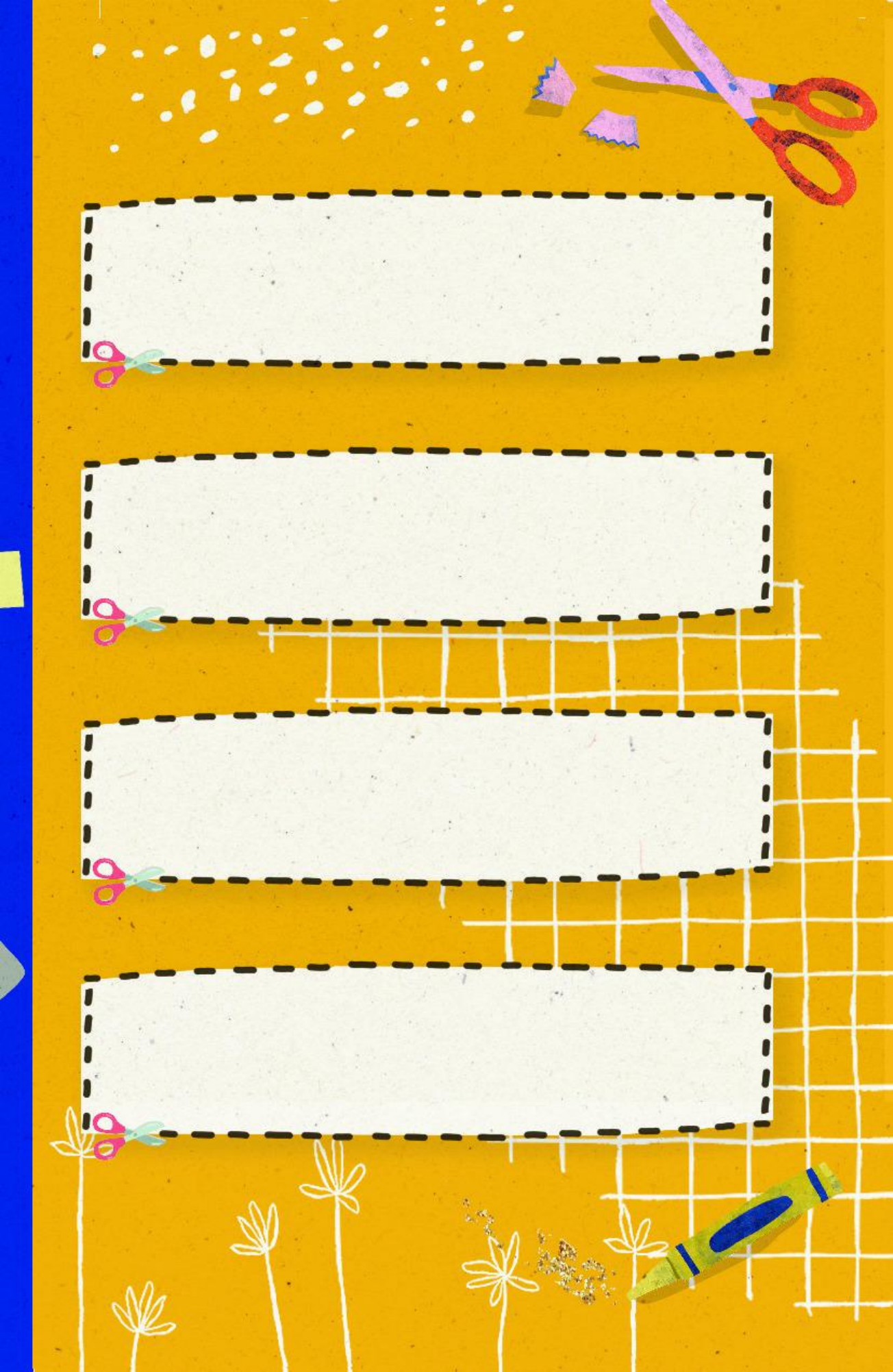
– Bedir, Müslümanlarla müşrikler arasında yapılan ilk büyük savaştır. Müslümanlar sayı bakımından Müşriklerden çok azdı. Kalplerinde Allah'a (cc) ve Resulüne imanları vardı. Rabbimiz bu samimi Müslümanları görevlendirdiği melek ordularıyla destekledi. Müşrikler savaşı kazanacaklarını zannettiler ama ağır bir yenilgi aldılar. Müslümanlar da Allah'a (cc) dayanıp güvendikçe asla yalnız kalmayacaklarını anlamış oldular.

Savaş meydanından "Allahüekber" sesleri yükseldi. Kalabalık grubun alandan uzaklaştığını gördüler. "Allahüekber" sesleriyle birlikte bir çıtırtı duydular. Sonra beyaz bir ışık ve sonra kuş sesleri...

DUA ZİNCİRİ

Sultan Teyze uzak bir yerde ***Ya Latif*** diyerek Allah'tan su istedi ve karşılarında bir kuyu belirdi! Şimdi sen de **Ya Latif** diyerek Allah'tan istediklerini dikdörtgen bir kağıda yaz. Kağıtları halka yapıp birbirine geçirerek dua zinciri oluştur.

Yandaki dikdörtgen şablonu kullanarak kağıtlarını çizip kesebilirsin.

10

Bu İnsanlar Nereye Yürüyor?

– Abi nereye gidiyor bu insanlar?

– Bilmiyorum Asiye. Tek bildiğim bir an önce diğerlerini bulmamız gerektiği.

Süleyman ve Asiye etrafındaki yüzlerce kişiyle birlikte bir yere doğru yürüyorlardı. Beşer Ağacı'nın kuru dalı bu defa onları ayırmıştı. Bu, yeni görev olmalıydı.

Asiye,

– Peki onları nasıl bulacağız? Bir işaret olmalı, dedi.

Süleyman yolculuğa çıkarken Sultan Teyze`nin 'kuşlar rehberimiz olacak` sözünü hatırladı. Gökyüzüne baktı.

- Rehberimiz işte orada! diye bağırdı.

Ama bir taneydi ve çok yüksekteydi. Kuşun türünü bile anlayamamıştı. Ara ara gözden kayboluyordu.

- Abi bu kuşların artması lazım. Böylece yolumuzu daha kolay bulabiliriz.

Süleyman elini kardeşinin omzuna attı.

- O zaman cebindeki soruları çıkar bakalım, dedi.

Asiye elini çenesine koyup düşünmeye başladı.

Diğer yandan Abdullah ve İbrahim de birlikteydi. Onlar da aynı meydanda başka bir yönden yürüyorlardı. Etraf oldukça kalabalıktı. Bedir kuyularından sonra bir cesaret gelmişti. Korkmuyorlardı. Abdullah hemen durum tespiti yaptı.

193

– Bizim görevi tamamlamamız gerekiyor. Bunun için Beşer Ağacı'nı bulmamız şart. Bizi Beşer Ağacı'na götürecek rehber de kuşlar. Kuşların çoğalması için aklımızdaki soruların cevaplarını arayacağız.

İbrahim, Abdullah'ı hayranlıkla izledi.

– Sen bir dâhisin! İşte budur! Var mı bir sorun? dedi.

Abdullah gözlerini kapatıp zihnini bir yokladı. Bu sırada üzerinde beyaz havluya benzer kıyafet bulunan bir adama çarptı. Adam arkasını döndü.

Abdullah,

– Özür dilerim. İstemeden oldu. Bir şey sorabilir miyim? dedi.

– Tabii ki, dedi gülümseyerek.

– Neden yürüyoruz? Nereye yürüyoruz?

– Haşrolmak için mahşer meydanına yürüyoruz, dedi ve hızlıca yürüyüp gitti.

İbrahim hiçbir şey anlamamıştı.

- Haşir mi? Mahşer mi? Görevimiz belli oldu. Hemen bunların cevaplarını öğrenmeliyiz.

Bir teyze usulca yanlarına yaklaştı.

– Bir şey mi arıyorsunuz? diye sordu.

– Sorularımızın cevaplarını arıyoruuuz. dedi İbrahim. "Haşr nedir? Mahşer nedir? Burada neler oluyooor?" diye ekledi.

Teyze gülümsedi.

– Cevapları doğru yerde arıyorsunuz. **İsrafil (as) ikinci defa sûra üflediğinde tüm ruhlar dirilecek. Sonra hesabın görülmesi için Allah'ın (cc) huzurunda toplanacaklar. İşte bu toplanmaya haşrolmak denir. Toplanılan meydana ise mahşer denir,** dedi ve gitti.

Çocuklar hiçbir şey anlamamıştı. Bir

İsrafil meleğini duymuşlardı. Haşr neydi, sûra üflemek neydi, hesap görülmesi neydi, mahşer neydi? Ne diyordu bu teyze? Neyse yaşayarak öğreneceklerdi. Birden bir kuş sesi duyuldu. Beklenen olmuştu. Kuşların sayıları artmıştı.

– Doğru yoldayız, dedi Abdullah.

İbrahim gözlerini kısarak kuşlara baktı.

– Bunlar sığırcık, diye bağırdı. "Baksana gruplar halinde geziyorlar. Bir keresinde kara bulut zannetmiştim. Annem sığırcık olduğunu söylemişti."

Sığırcıkları görenler sadece onlar değildi. Onları arayan Süleyman,

– Sığırcıklar! Nerede olsa tanırım. Sayıları da artmış. Abdullah ve İbrahim iş başında demek ki, dedi.

Asiye,

– Bu insanlar neden buradalar ki? diye söylendi.

Arkalarında iki kişi konuşuyordu. Biri diğerine,

– Dünya hayatı sona erecek. Önemli olan asıl hayatımız, dedi.

– Asıl hayat mı? Bizim hayatımız asıl hayat değil mi abi?

– Ben de bilmiyorum Asiye, ne demek ki bu? Şuradan birilerine soralım.

Cılız bir ağacın gölgesinde dinlenen yaşlıca bir amcayı gözlerine kestirdiler. Hemen dizinin dibine çöküp

– Amca asıl hayat nedir? dediler.

Amca gözlerini bir noktaya dikti ve konuşmaya başladı.

– Asıl hayat ahirettir. **Ahiret, ebedi, sonu olmayan gerçek asıl hayatımızdır. Bu dünyadaki yaptıklarımızın iyi ya da kötü karşılığını göreceğimiz yerdir.**

Asiye abisini dürttü.

– Ben anlamadım abi, amca nereye bakıyor?

– Ben de anlamadım, sanki şurada biri var da ona anlatıyor gibi, dedi.

Amca gözleri uzakta konuşmaya devam ediyordu.

– Çocuklar, insanın yolculuğu Allah`tan (cc) başlar yine Allah`a (cc) döner.

– Daire çizer gibi, diye ekledi Süleyman.

Amca bu defa gözlerini çocuklara çevirdi.

– Tıpkı daire çizer gibi. Bizler de hayata Allah`ın (cc) yaratmasıyla başladık. Dönüşümüz de ona olacaktır.

Tam o esnada "Lebbeyk Allahümme lebbeyk" diye bir ses duydular. Yerlerinden sıçradılar. Sesin geldiği tarafa doğru baktılar. Kafalarını geri çevirdiklerinde amcayı göremediler. Asiye abisine,

- Neee? O leylek mi dedi?

– Yok 'Lebbeyk!` dedi. Asiye hadi kalk, yürüyelim. Arkada kalmayalım. Belki ileride soracak birilerini buluruz, dedi.

Bu sırada İbrahim`in aklında bir soru dolaşıyordu.

– İsrafil (as) sûra ikinci üflediğinde dirilme olacaksa birinci üflediğinde ne olacaktı?

Aniden bir çocuk kolundan çekiştirdi.

– Mizanın sağ kefesini ağırlaştır, dedi ve koşarak gitti.

– Bu neydi şimdiiii, diye söylendi İbrahim.

Abdullah elini şakaklarına koyarak İbrahim`e işaret etti.

– Anlasana akıllım. Beşer Ağacı`na yaklaşıyoruz. Cevabını bulmamız gereken sorular öğretiliyor bize, dedi.

İbrahim bir aydınlanma daha yaşadı.

– Haaa... diyebildi.

Sonra parmaklarıyla saymaya başladı.

– Şimdi elimizdeki sorulara bakalım. Bir, mizan nedir? İki, kefeleri varsa bir terazi diyebilir miyiz? Üç, sağ kefesini nasıl ağırlaştırırız?

– Dört, İsrafil (as) sûra ikinci üflediğinde dirilme olacaksa, birinci üflediğinde ne olacak? diye ekledi Abdullah.

Sığırcıkların gittiği yöne doğru baktılar. Yürümeye başladılar.

Asiye ve Süleyman da yürüyen insanların arkasından koştur koştur gidiyorlardı. Ara ara onlara katılıyorlar ve "Lebbeyk Allahümme lebbeyk..." diyorlardı.

Yürüyenler arasında telaşla bir sağa bir sola koşuşturan birini gördüler.

– Yoksa o! diye bağırdı Asiye. "Sultan Teyzeeee!" diyerek yanına koştu.

Sultan Teyze çocukları görünce çok sevindi, kucaklaştılar.

– Arafat`ta bizi buluşturan Allah`a (cc) hamdolsun, dedi.

Süleyman,

– Burası Arafat mı? diye sordu. Sultan Teyze, Süleyman ve Asiye`nin ellerini tuttu. Yeniden yürümeye başladılar.

– Evet Arafat. Arafat hac ibadeti yapan Müslümanların bir araya geldiği yerdir. Bu arada sığırcıklara bakılırsa Abdullah ve İbrahim de iyi gidiyorlar.

İbrahim ve Abdullah da soru soracak birilerini arıyorlardı. Herkes gideceği yere o kadar odaklanmıştı ki durdurup soru soracak birini bulamadılar. Kalabalıklar arasından az önceki çocuğu gördüler. İşaret parmağını kaldırıp

– Mizanının sağ kefesini ağırlaştır. **'Sübhanallahi ve bi hamdihi / Sübhanallahi'l azim (Allah'ı hamdiyle birlikte tüm noksanlıklardan uzak tutarım. Yüce Allah'ı noksanlıklardan uzak tutarım.)'** de! diye bağırıyordu.

Mizanın ne olduğunu daha çok merak etmişlerdi.

– Mizan ne ki bir cümleyle ağırlaşıyor, dedi Abdullah.

– Bak sığırcıklar şuraya yönelmişler Abdullaaah. Belki diğerlerini orada bulabiliriiiz. Sultan Teyze'ye soralım bu sorumuzuuu.

Sığırcıkların gittiği yönde bir tepeciğin olduğunu fark ettiler. Oraya doğru koşar adım yürümeye başladılar. Süleyman ve Asiye de Sultan Teyze'yle birlikte sığırcıkları takip ediyordu. Tepeciğin yanına geldiklerinde tanıdık bir ses duydular. Bu Abdullah'ın sesiydi. Yine bir şeyler hakkında bilgece konuşuyordu. Süleyman el sallayarak

– Aşiyan Biraderleeer! diye bağırdı. İbrahim ve Abdullah çölde su bulmuş gibi sevindiler. Koşarak yanlarına gittiler. Sultan Teyze onları da kucakladı.

– Aferin çocuklar. Harikasınız. Yalnız cevabını bulamadığımız sorularınız var galiba. Beşer Ağacı'nı göremiyoruz, dedi.

İbrahim,

– Bir sürü Sultan Teyze, bir sürüüü.

MESELA MİZAN NEDİR?

Abdullah araya girdi.

– Tartı mı? Ayrıca İsrafil (as) sûra ilk defa üflediğinde neler olacak?

Asiye ellerini başına koyarak muzipçe sordu:

– Burada neler oluyooor?

Sultan Teyze,

– Şu tepeciğin üzerine çıkalım. Size her şeyi baştan anlatayım. Hadi! dedi.

Tepeciğe hızla tırmandılar. Bulabildikleri bir kayanın üzerine oturuverdiler. Etraf, genişçe bir meydan gibi görünüyordu. Meydanda hiç boş yer yoktu. Her yer insandı. Sanki insanlardan oluşan bir denizin ortasında oturuyorlardı. Sultan Teyze söze girdi.

– Bakın çocuklar Rabbimiz bizler için hem dünyayı hem de ahireti yaratmıştır. **Dünya, ahiretin tarlası gibidir.** Yani biz dünyada yaptığımız iyiliklerle

tohum ekeriz. Onları sürekli yaptıkça sulamış oluruz. O tohum, biz suladıkça büyür büyür. Dalları ahirete kadar uzar. Ahirette ise meyvesini yeriz. Her canlı gibi bir gün dünya da ölecek, dedi.

Asiye,

– Nasıl yani? Dünya'yı nereye gömeceğiz? diye kıkırdadı.

Sultan Teyze, **"Dünya'yı ahirete gömeceğiz."** diyerek güldü ve devam etti.

– Dünya'nın öleceği güne kıyamet denir. İsrafil (as) sûra ilk defa üflediğinde bu dünya hayatı sona erecek. Canlı cansız her şey ölecek. İkinci defa sûra üflendiğinde ise tüm canlılar yeni bir hayata doğacak. Yani ahiret hayatına.

– Tamam da 'sûr' ne ki?" dedi Abdullah.

– Üflenince ses çıkaran bir boru diyebiliriz.

– Yani İsrafil'in sûra üflemesi dünya hayatının bitmesi demek.

– Evet!

– Yani İsrafil sûra üflediğinde her şey ölecek öyle mi?

– Evet. Bu, hayatın bir gerçeği hepimiz öleceğiz.

– Eee sonra ne olacaaak? diye soruverdi İbrahim.

– Yeni bir hayata doğan herkes bir araya gelecek. Mahşer meydanında toplanacaklar.

Süleyman heyecanla,

– Evet mahşeri yolda bir teyzeden duymuştuk.

Asiye film izler gibiydi. Merakla,

– Sonra sonra... dedi.

– Bir mahkeme kurulacak. Dünyada yapıp ettiklerimiz mizan terazisinde tartılacak.

– Aaa şu çocuğun söylediği mizan değil mi? Sağ kefesini ağırlaştırın mı diyordu İbrahim? diye sordu Abdullah.

– Evet evet tam da öyle diyordu. Mizan tam olarak ne?

– Mizan terazi demektir ama özel bir terazi. Bu dünyada yaptığımız iyilik ve kötülükleri tartar.

– Uuu... Gözümde canlandırdım da.. . Çok ama çok gösterişli bir terazi olmalı.

– Bu terazi çok hassastır haaa. Asla eksik veya fazla tartmaz. Terazinin sağ kefesine yaptığımız güzel işler, okuduğumuz dualar ve tesbihler konulacak. Sol kefesinde ise telafi etmediğimiz hatalarımız, Allah`tan (cc) affını dilemediğimiz günahlarımız olacak.

Çocuklar, Sultan Teyze`nin anlattıklarını can kulağıyla dinliyorlardı. Hatta hayal ediyorlardı. Asiye tekrar,

– Sonraaa, diyerek gözlerini büyüttü.

– Sonrası yaptıklarımızın karşılığını almak. Eğer sağ kefesi ağır gelirse sınırsız nimetler içinde olacağımız **cennetle ödüllendirileceğiz.** Cennette ne istersek olacak. Aklımızdan geçen önümüze gelecek. Mesela şöyle çikolatalı bir dondurma düşündük, hoop elimizde kocaman bir tane olacak.

İbrahim,

– Hiç bitmeyen Sultan Teyze kurabiyesi de olur mu?

– Hah haa... Olur tabii ki.

– Peki ya sol kefe ağır gelirse? dedi Abdullah.

Yok sol kefesi ağır gelirse... **En iyisi biz sol kefeyi ağırlaştırmayalım. Sağ kefemiz hep iyilik ve güzelliklerle dolsun.**

İbrahim,

– Âmin, inşallaaah, dedi.

Abdullah,

– O halde sağ kefeyi ağırlaştıralım biraz. **Subhanallahi ve bi hamdihi subhanallahi'l azim,** dedi.

Diğerleri ve hep birlikte o tesbihi tekrarlamaya başladılar. Bu arada "Sen de söyle!" der gibi birbirlerini dürtüklüyorlardı. O sırada tepeciğin üzerinde ışıl ışıl Beşer Ağacı'nın parladığını fark ettiler.

Sultan Teyze,

– Hadi bakalım. Son görev bizi bekler, dedi. Ağaca yöneldiler.

1) Peygamberleri yakından tanımak ister misin? Eminim bir defada hepsini doğru eşleştirirsin Hadi durma hemen QR kodu okut.

2) Peygamberlerin izini sürmek ister misin? Her biri birer kahraman! Hadi QR kodu okut. Doğru eşleştirmeleri yap.

EVE DÖNÜŞ ZAMANI

Bir güvercin gökyüzünde özgürce süzülüyordu. Yavaşça alçaldı ve tuvalin üzerine kondu. Çocuklar güvercini izlemekten önlerinde duran tuvalleri fark etmemişlerdi. Hatta bir ellerinde fırça, bir ellerinde boya olduğunu bile... İbrahim bir tuvale baktı, bir de Süleyman'ın elindekilere. Sonra,

– Hayırdır Süleymaan! Resim yapacaksın herhaldeee. O ellerindekiler de neee? dedi gülerek.

Süleyman elindekilere baktı. Sonra İbrahim'e,

– Sen de benden farklı değilsin. Baksana hepimizin elinde birer fırça ve boyalar... Bu ne demek oluyor Sultan Tey...

Sultan Teyze etrafta görünmüyordu. Yine ne oldu derken başında bir ressam şapkasıyla çıkageldi.

– Hah... Şaşkınlığınız geçti mi? Ne de uzun sürdü. Ben de bu sırada şöyle bir etrafı dolaştım. Manzara çok güzel değil mi? Tablo gibi... Resimdeki renkler özenle seçilmiş. Yeşilin maviyle eşsiz uyumu bir harika. Bu güzel tablonun ressamı kim peki, biliyor musunuz? diye sordu.

Başta Sultan Teyze'nin neyi kastettiğini anlamadılar. Kafalarını kaldırdılar. Bulundukları tepeden doğanın eşsiz güzelliğini görünce hep bir ağızdan,

– Allaaaah! deyiverdiler. Bu cevabı kolay bir soruydu.

– Doğru bildiniz. **Allah (cc) kâinatın ressamıdır. Bizler de Allah'ın (cc) boyasıyla boyanmışız.**

Asiye iki elini arkasında birleştirdi. Sağa sola sallanmaya başladı.

– Peki biz bunlarla ne yapacağız Sultan Teyze? Yoksa resim mi? Ben resim yapmayı çok severim de, dedi.

– Evet. Şimdi resim zamanı. Nasıl bir resim yapacaksınız, merak ediyorum, dedi.

– İstediğimiz şeyi çizebilir miyiz yani?

– Elbette Asiye. Ne istiyorsanız.

Önce biraz düşündüler. İbrahim,

– Benim çok güzel bir fikrim var. Sakın birbirimize bakmayalım. Sürpriz olsun. Ne dersiniz? dedi.

Kabul ettiler. Böylesi daha heyecanlı olacaktı. Hepsi bir köşeye çekildi. Tuvalin başına geçip bir şeyler yapmaya başladılar. Gayet keyifli görünüyorlardı. Asiye`nin bir yardımcısı bile vardı. Güvercin, tuvalinin üzerine konmuş onu izliyordu.

Arada gagasıyla resmini didikliyor, boyayı dağıtıyordu. Bir müddet sonra Abdullah,

– Offf... Olmuyor, diye sızlandı.

O esnada Sultan Teyze de otlağın üzerine oturmuş manzaranın keyfini çıkarıyordu. Yerinden kalktı. Abdullah'ın yanına gitti.

– Olmayan ne Abdullah? Hayırdır inşallah, dedi.

– Resmimi hayal ettiğim gibi yapamadım. Olmadı.

– Ne yapmak istiyordun ki?

Abdullah kimse duymasın diye sessizce,

– Beşer Ağacı'nı çizecektim. Sadece iki dalını çizebildim. Sığmadı, dedi.

– Bazen bazı işlerimiz istediğimiz gibi olmaz. Sen bu resim için uğraştın mı?

– Evet hem de çok uğraştım.

– Çizgilerini olması gerektiği gibi çizip boyalarını yerinde kullanmaya çalıştın mı?

– Evet.

– O zaman bu resim böyle olmalıdır. Artık tevekkül etmek gerekir.

Abdullah bir kaşını kaldırdı.

– Tevekkül mü? Sanki bu kelimeyi önceden duymuştum.

- Evet tevekkül. Bir işte elinden geleni yaptıktan sonrasını Allah'a (cc) bırakmak. Ona güvenmek. Olmuş olanın senin için en iyisi olduğunu kabul etmektir.

Sultan Teyze`nin sözünü bitirmesiyle yemyeşil ovanın üzerine bir gölge düştü. Bakındılar. Etrafta gölge yapacak bir şey yoktu. Gökyüzünde bir tane bile bulut görünmüyordu.

Süleyman da göz ucuyla Abdullah ve Sultan Teyze`nin konuşmalarını izliyordu. Ne konuştuklarını merak etti ve bir söz attı ortaya.

– Eeee... Bu boyalar, bu fırça neden verildi bize?

– Resim yapmanız için.

– O kadar mı?

– Evet. Ya ne bekliyordun?

– Ne bileyim. Bir maceraya atılmayacak mıyız? Ya Beşer Ağacı? Nerelerde kim bilir? Gerçi şu gölge olayı biraz kafamı karıştırdı.

– Bakın çocuklar. Sizlerin eline boya ve fırça verildi. Resim yapabilecek elleriniz, gücünüz ve aklınız da var. Sizden resim yapmanız istendi. Bundan sonra resim yapıp yapmamak sizin elinizde.

Ya da o resmi nasıl yapacağınız size kalmış değil mi?

Asiye hemen atıldı.

– Evvet. Mesela ben Beşe..." dedi ve eliyle ağzını kapattı. "Az kalsın söylüyordum." dedi kıkırdayarak.

– Eminim ki hepimiz farklı resimler yaptık, diye ekledi Süleyman.

– Allah (cc) her insana akıl ve bir şeyler

yapabilecek güç vermiştir. Doğru veya yanlışı seçme özgürlüğü de tanımıştır. İyi nedir, kötü nedir göstermiştir. Artık bundan sonrası bizim seçimlerimize kalmıştır. Mesela bir ağaç resmi çizeceksiniz.

Yapraklarını hangi renklerle boyarsınız?

Sanki bir sır açığa çıkmış gibi hepsi birbirine baktı. İbrahim,

– Tabii kiii yeşil. Aslında bazı ağaçların yaprakları kırmızı da olabiliyooor.

Hatta sonbahar mevsiminde sararıyorlaaaar.

– Siyah renkle boyadığınızı düşünün.

– Siyah yapraklı ağaç mı olurmuş. Çok kötü görünür, diye omuz silkti Abdullah.

– Bence de...Her şey en güzel haliyle yaratılmıştır. Allah (cc) yaprakları yeşil, gökyüzünü mavi yaratmıştır. Yaşadığımız hayat içinde bir uyum vardır. Her şeye bir ölçü konmuştur.

– Mesela bazı meyveler ağaçta yetişiyor. Bazıları tarlada. Karpuz ağaçta olsaydı ağaç taşıyamazdı değil mi! dedi Süleyman.

– Tam da dediğin gibi paşam. Siz Nasreddin hocanın bal kabağı hikayesini biliyor musunuz?

"Hayır!" anlamında başlarını salladılar. Bu sırada ovanın üzerindeki gölge büyüyordu. Artık her tuvalin üzerinde de bir güvercin vardı. Çocuklar bir taraftan resimlerini tamamlamaya çalışırken bir taraftan da Sultan Teyze`nin anlattığı hikayeye kulak kesildiler.

"Bir gün Nasreddin Hoca bahçesindeki ceviz ağacının altında oturuyormuş. Bahçesindeki bal kabaklarına bakmış sonra da altında oturduğu cevizlere. 'Ya Rabbi!` demiş. 'Şu cevizler bahçede bitse, şu bal kabakları da ağaçta yetişse ne olurdu?` Derken derin bir uykuya dalmış.

Uykusunun en tatlı yerinde tam alnının ortasına "kütt!" diye bir ceviz düşmesin mi! Hemen yerinden doğrulmuş. Ellerini açmış. 'Ya Rabbi sen her şeyin en iyisini bilirsin. Kafama ceviz değil de bal kabağı düşseydi ben ne yapardım!' demiş."

Çocuklar kahkahayla güldüler. İbrahim,

– Allah (cc) korusuuun, dedi gözlerini büyüterek.

Asiye,

– Benim resmim bittiii! diye bağırdı.

Onun sesinden ürken güvercinler gökyüzüne havalandı. Gökyüzündeki yüzlerce güvercine katıldılar. Süleyman,

– Bekle biraz Asiye. Az kaldı. Biz de tamamlayalım. Hepimiz aynı anda gösterelim resimlerimizi, dedi.

Çocuklar resim yapmanın heyecanından etrafta olup bitenleri fark edememişlerdi.

Gölge artık tüm ovayı kaplamıştı.
Sultan Teyze hepsinin yanına tek tek gitti. Resimlerine baktı. Bir kahkaha attı.
İbrahim,

– Resimlerimiz çok mu komik olmuş Sultan Teyzeee! diyerek kafasını öne eğdi.
Abdullah,

– Ben demiştim. İstediğim gibi olmadı işte, diye dudak büktü.
Sultan Teyze,

– Hepiniz birer ressamsınız. Ayrıca çok uyumlusunuz. Hepiniz yanıma gelin hele, dedi.

Çocuklar resimlerini gizleyerek toplandılar. Sultan Teyze'nin "Şimdi açabilirsiniz." demesiyle resimlerini birbirlerine gösterdiler. O da ne! **Her biri Beşer Ağacı'nın farklı bölümlerini çizmesin mi!** Tuvalleri yan yana koydular. Beşer Ağacı'nın resmi, hepsinin Beşer

Ağacı görevi sırasındaki çabaları, gayretleri ve çok çalışmaları ile tamamlandı. Uzun uzun resme bakakaldılar. Birden gölgenin büyüdüğünü fark ettiler.

Arkalarını döndüklerinde sebebini anlamış oldular. Beşer Ağacı karşılarındaydı. Tüm dalları yemyeşildi. İspinozlar, martılar, ebabiller, sakalar, sığırcıklar ve güvercinler yuvalarına kavuşmuştu. Çocuklar çok sevindi. Elleriyle çak yaptılar. Sultan Teyze hepsini kollarının arasına aldı.

"Elhamdülillah... Başaracağınızı biliyordum." dedi. Gözleri doldu. "Şimdi eve dönme zamanı. Bu defa dallara değil gövdesine sarılacağız." dedi. Koşarak Beşer Ağacı'nın yanına gittiler ve sımsıkı sarıldılar.

MUHTEŞEM DÖRTLÜ

Haydi, tevekkülü eğlenerek öğrenmeye hazır mısın? Bu sayfadaki tuzluk oyununu önce dikkatlice kesip katla. Sonra bu oyunu oynayabileceğin bir arkadaşını bul ve birlikte oynamaya başla! Tuzluğu açıp kapatarak birbirinize sorular sorun. Çalışmak, sabretmek, dua etmek ve tevekkül etmekle ilgili bu sorular, tevekkülün ne kadar güzel bir teslimiyet ve güven olduğunu anlamanıza yardımcı olacak. Hadi bakalım, hem öğrenin hem de bol bol eğlenin!

Çalışmak

Hedeflerine ulaşmak için nasıl bir plan yaparsın?

Sence çalışmak insana ne kazandırır?

En çok hangi işin üzerinde çalışırken zorlanıyorsun?

En iyi sonucu almak için neler yapman gerektiğini düşünüyorsun?

Dua Etmek

Bir çalışmo yaparken Allah'o dua etmek seni nasıl rahatlatır.

Hedefine ulaşmak için sadece dua etmen yeterli mi?

Dua ettiğinde kalbinde ne gibi duygular hissedersin?

Dua etmek, çabalarımıza nasıl güç katabilir?

Tevekkül Etmek

Sadece tevekkül etmek yeterli midir?

Sonucu Allah'a bırakmanın verdiği güveni bir tatlıya benzetsen bu ne olurdu?

Tevekkül etmek, yaşadığın zor bir durumu nasıl kolaylaştırabilir?

Tevekkül etmediğimizde hangi duyguları hissederiz?

Sabretmek

Sabırlı olduğunda hayatın nasıl değişir?

Sabırla ilgili sevdiğin bir hadis veya hikaye var mı?

Sabrederken karşına çıkan zorlukları nasıl daha kolay hale getirebilirsin?

Zor bir durumda sabretmek sana ne hissettirir?

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

12

İNANIYORUM

– Şu tabağı uzatır mısın Asiye?

– Hemen abiciğim. Buyur.

– Çocuklar biraz acele edelim. Herkes uyanmak üzere. Kahvaltı soframız kusursuz olmalı.

– Sultan Teyze sofra bizde! Sen kurabiyelerden haber ver. Mis gibi kokusu taa buralara kadar geldi.

– Pişti sayılır Abdullah. İbrahim nerede?

İbrahim ortalarda yoktu. Acaba yine neyin peşindeydi. Artık görevleri bitmişti. Beşer Ağacı yemyeşildi. Kuşlar yuvalarına kavuşmuştu. Ötüşleri Sultan Teyze`nin bahçesinde bir ses cümbüşü oluşturuyordu. Sanki cennette gibilerdi. Beşer Ağacı`nın gölgesinde aileleri için bir kahvaltı sofrası hazırlıyorlardı.

– Geldim, geldiiiim, diyerek bahçe kapısından girdi İbrahim. Elinde bir kese kağıdı dolusu ekmek vardı.

– Öhö.. Öhöö... Bu biraderiniz hiç üşenmedi. Sabah sabah sizin için sıcak ekmek kuyruğuna girdi, diye ekledi.

Süleyman,

– Tebrikleeeer!" diye bağırdı ve alkışlamaya başladı.

Diğerleri de Süleyman`a katıldı. İbrahim elini göğsüne koyup başını eğdi ve arkadaşlarını selamladı. Sultan Teyze mutfağa

döndü radyonun düğmesine dokunuverdi. Radyoda Kur`an meali okunuyordu. Abdullah yine düşüncelere daldı.

İbrahim,

– Acaba kafanda neler var Abdullaaah. Görevimizi tamamladık yaaa. Bak Beşer Ağacımızaaa. Bak kuşlaraaa.

230

İspinozlaaar, martılaaar, ebabilleeer, sakalaaar, sığırcıklaar ve güvercinleeer evlerine kavuştu. Ne kadar mutlular. Sen hâlâ neyi düşünüyorsun?

– Sizce de garip değil mi? diye söze başladı Abdullah.

Hep beraber,

– Garip olan nee? deyiverdiler.

– O kadar macera yaşadık. Ormanlarda gezdik, teknelerde yüzdük, kütüphane dolaştık. Yav Bedir kuyularına ulaştık, Arafat'ta bulunduk, resim yaptık.

- Eeee? dedi Süleyman.

– Eeesi, giderken hava yeni aydınlanıyordu. Baksana! Neredeyse hiç zaman geçmemiş gibi.

Kafalarını kaldırıp göğe baktılar. Abdullah haklıydı. Bu nasıl oluyordu? Sanki gidip hemen geri dönmüşlerdi. Halbuki ne badireler atlatmış, neler neler yaşamışlardı. Mutfaktan sesler geliyordu.

Birden radyodan gelen sese kulak kesildiler. Bir ayet duyuldu. Hepsi donup kaldı. Radyodaki ayet şöyleydi:

"Sanki onlar, o (kıyamet günü)nü gördükleri gün, (dünyada) bir akşam veya bir kuşluk vaktinden başka kalmamış gibi olurlar."[10]

Abdullah eliyle ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı.

– Ben cevabımı aldım. Susuyorum, dedi.

Sultan Teyze elinde peynir tabağıyla mutfaktan çıktı. Çocukları şaşkın bir halde görünce,

– Şunlara bak hele. Yoruldunuz mu? Siz de haklısınız. İnsanlık adına çok önemli bir görevi tamamladınız. Şu güzelliğe bir bakın çocuklar. Bu ağaç, gönlünüzde iman var oldukça yeşil kalacak. Asla

[10] Naziat Suresi, 46 Ayet.

kurumayacak. Bundan sonra size düşen öğrendiklerinizi uygulamak ve başkalarına da anlatmak. İman ne kadar kalbe yerleşirse bu yapraklar o kadar yeşillenecek.

Asıl görev bundan sonra başlıyor. Hazır mısınız?

Asiye ellerini yukarı kaldırdı ve zıplayarak

– Hep hazırıııız! diye bağırdı.

İbrahim ağzının içinde bir şeyler söylemeye başladı. Sultan Teyze,

– Hayırdır İbrahim? Mır mır ne söylüyorsun? dedi.

– Mizanımın sağ kefesini ağırlaştırıyorum Sultan Teyzeeee, diyerek gülümsedi.

Birbirlerine bakıp güldüler. Bunun ne anlama geldiğini artık hepsi biliyordu.

– Hadi bakalım. Az lâf, çok iş. Şu mutfakta hazırladıklarımı sofraya koyalım.

Çayımız da hazır. Az sonra Beşer Ağacı`nı gören gelir.

Hemen işe koyuldular. Abdullah mutfaktan tabakları alıp "Ya Rezzak!" diyerek sofraya yerleştiriyor; Süleyman "Ya Rahman!" diye mutfağa koşuyor; Asiye "Sübhanallah!" diye zıp zıp zıplıyordu. Sultan Teyze bu manzara karşısında duygulandı. Ellerini açtı ve dua etti.

"Ya Rabbi! Sen gönüllerimize ektiğin iman tohumlarını yeşillendir. Beşer Ağacımız'ın dallarını kurutma."

"Amiin." diye bir ses duyuldu.

Kafalarını çevirdiler. O da ne! Süleyman`ın annesi ve babası kapıdaydı. Asiye,

– Beşer Ağacı`nı gördünüz müüüü? diyerek babasının kucağına atladı.

– Görmemek mümkün mü kızım. Sanki

evlerimize yeniden bahar geldi. Beşer Ağacı'nın ışıltısı her yerden fark ediliyor, dedi.

Sultan Teyze onları sofraya buyur etti. Arkasından diğer aileler de geldi. Çocuklar başlarından geçen her şeyi noktasına kadar anlattı. Aileleri evlatlarıyla gurur duydular. Mutfaktaki radyo hâlâ çalıyordu. Bir ayet daha duyuldu.

"İman edip de sâlih (sevaplı) amel-ler işleyenler, Rablerinin izniyle, içinde devamlı kalacakları, alt tarafından ırmaklar akan cennetlere konulacaklar. Orada (birbirlerine) dilek, iltifat ve duaları "selâm"dır (esenlik dilemektir)." [11]

Bir anda Beşer Ağacı'ndaki kuşlar gökyüzüne doğru havalandı. Kutlama yaparcasına bir çember oluşturdular. Ağaçlarının üzerinde uçtular, uçtular...

[11] İbrahim Suresi, 23 Ayet.

İman
kahramanları
Bu özel kıyafet
senin için
tasarlandı.
QR kodu okut
Kahramanlık zırhını
kuşanmaya başla.

CEVAP Anahtarı

1-HECELERİ BİRLEŞTİR, BEŞER AĞACI'NI CANLANDIR!

Beşer ağacının 1 dalı Allah

Beşer ağacının 2 dalı Melekler

Beşer ağacının 3 dalı Kitaplar

Beşer ağacının 4 dalı Peygamber

Beşer ağacının 5 dalı Kaza ve kader

Beşer ağacının 6 dalı Ahiret günü

3-DUYGU ÇARKI

DURUM/DUYGU	ZİKİR/DUA
Çok güzel bir çiçek gördün.....	Subhanallah
Hata yaptığını anladın.....	Estağfirullah
Çok sevdiğin bir yemek yedin.....	Elhamdülillah
Önemli bir sınavda başarılı oldun.....	Elhamdülillah
Arkadaşın seni kırdı ve üzgünsün.....	Ya Allah
Hasta arkadaşını ziyarete gidince.....	Ya Şafi

5-BEŞ ODALI BİR TEKNE

7-TEVHİT KÜTÜPHANESİ Mİ?

